

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

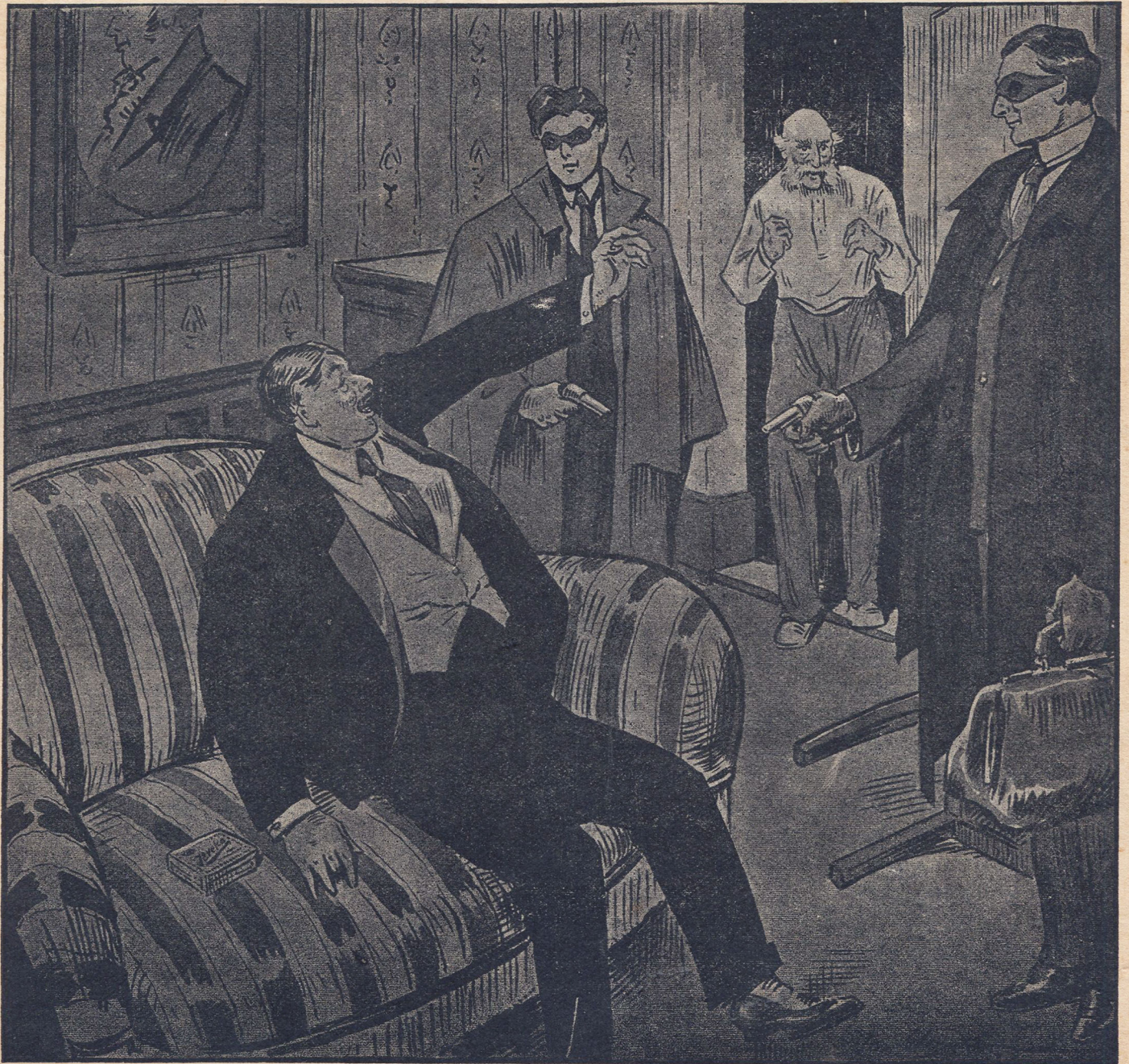

Raffles
Onbekende.

No. 453

DE GEMASKERDE BOKSER.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE GEMASKERDE BOKSER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De uitdaging.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In de Fleetstreet te London staat, niet ver van het Strand, een oud, maar tamelijk groot huis, waarvan de bovenste verdiepingen in gebruik zijn genomen door Ted Mortimer, wiens naam waarschijnlijk nog wel bekend zal zijn bij alle Engelschen, die de vier kruisjes reeds achter den rug hebben en alle andere personen van gelijken leeftijd, die belang stellen in de bokssport.

Want Mortimer was eenige jaren achtereen kampioen middengewicht van Engeland en toen hij op de hoogte van zijn roem stond, waren er slechts weinige Europeesche bokkers van zijn categorie, die het langer dan een paar ronden tegen hem konden uithouden.

Hij paarde een buitengewone vlugheid aan een scherp oog, een zeldzame koelbloedigheid aan een hardheid van spieren, die hem de zwaarste stooten deden verdragen.

Daarenboven was hij beroemd om zijn beenwerk en zelfs zijn vijanden prezen zijn „Countering” — hij was steeds een onderdeel van een seconde vlugger dan de man die tegenover hem op de mat stond — en het is nu eenmaal een

feit, dat vooral bij het boksen ook tiende seconden meetellen.

Maar de jaren waren niet aan Ted Mortimer voorbijgegaan, zonder hem veel van zijn kracht en vlugheid te doen inboeten.

Men kan wel zeggen dat iedere athleet na zijn dertigste jaar bergafwaarts gaat — en Ted was de vijfenveertig reeds gepasseerd.

Maar het boksen zat hem in het bloed en zoo had hij er zijn spaarduitjes aan besteed, een school voor bokkers te stichten, die onder de beste van geheel Engeland werd gerekend.

Al spoedig kreeg hij vele leerlingen en het moet gezegd worden, dat Mortimer zich een evengoed onderwijzer als pugilist betoonde.

Hij sloeg nog altijd hard, maar hij had ook altijd een goed humeur en hij was als het ware een vader voor diegenen in wie hij iets meer zag dan een man, die alleen maar met zijn vuisten weet te zwaaien, onder het motto: „Baat het niet, het schaadt ook niet”!

Vijf jaar geleden had Mortimer zijn school geopend en reeds had hij een tiental „Poulains”

afgeleverd, die zich een zekeren naam hadden gemaakt en waarvan er twee zelfs den Engelschen Kampioenstitel hadden weten te verwerven.

Het was een gewaagde onderneming geweest, want Mortimer wilde de zaken niet ten halve doen en hij had een paar duizend pond besteed, om zijn school keurig in te richten.

Wanneer men het portaal van de vierde verdieping had bereikt en had aangescheld, dan werd de deur meestal geopend door een krachtig gebouwden neger, gekleed in een sneeuw witte pantalon, wit linnen schoenen en een dikke, grijswollen trui.

Dat was Tim Symore, een van de instructeurs, een Amerikaansche neger en vroegere tegenstander van Mortimer — thans zijn rechterhand en vertrouwde.

De neger liet dan den bezoeker in een helder verlichte ontvangkamer, waar men al dadelijk den indruk kreeg van de bezigheid, waarmede Mortimer thans een goed belegden boterham verdiende.

Want de talrijke photo's aan den wand, hadden voor het meerendeel allen betrekking op „de edele kunst der zelfverdediging”!

Men zag er photo's van den beroemden Johnson, van zijn verwoeden tegenstander Jeffrey, van Carpentier, Dempsey, van der Veer, Mac Cornan, en andere helden van de vuist.

Maar Mortimer had ook zich zelf niet vergeten en men zag hem afgebeeld in allerlei standen, zich dekkend tegen een maagstoot, zijn wang beschermend, uitvallend met de linkervuist, in een clinch.

Er stonden in het vertrek gemakkelijke stoelen en een fraaie kleine tafel, waarop een groot aantal sporttijdschriften lagen, bestemd om de wachtenden den tijd te korten.

Van de wachtkamer betrad men het kantoor van Mortimer, waar hij echter slechts zelden te vinden was, want al bokste hij niet meer in het openbaar — hij was nog zoo levendig als een jong geitje, en stil zitten was hem een gruwel.

Ook het kantoor vertoonde een groote menigte photo's, schetsen, caricaturen en schilderijen, meerendeels betrekking hebbende op de boksport.

Dit kantoor, waar Mortimer zijn aspirant-leerlingen ontving en waar hij als eenige hulp een jonge dame had geplaatst, die zijn correspondentie moest afdoen en zijn boeken moest

bijhouden, grensde onmiddellijk aan de groote oefenzaal.

Het was een groot vertrek, door zeven ramen verlicht, vier aan de langste, drie aan de korte zijde.

Er waren drie ringen afgebakend en een daarvan was een getrouwe afbeelding van den ring, zooals hij is voorgeschreven door den Internationalen Boksbond.

De afmetingen waren tot op centimeters nauwkeurig dezelfde en deze ring was uitsluitend bestemd ten gebruike van dengene, die zich ernstig op een openbaren wedstrijd voorbereidde.

Aan een der wanden waren eenige spierversterkers bevestigd, bestaande uit gummikoorden, aan het einde waarvan zich handvatsels bevonden en die over kleine katrollen liepen. In een hoek stonden twee springpaarden en aan een rek waren springtouwen opgehangen, benevens een groot aantal kleine halters.

De grooten werden streng geweerd, want Mortimer wist maar al te goed, dat er niets zoo nadeelig is voor den waren bokser, als het tillen van zware gewichten.

Er lagen een zestal dikke matrassen van kokosvezels en ten slotte vond men er verschillende soorten van punch-balls, onmiddellijk aan de zoldering bevestigd, of vastgemaakt aan het einde van een zeer sterke spiraal, die stevig in den vloer was bevestigd.

Naast deze groote zaal bevonden zich de kleedkamertjes, een half dozijn douches, twee badkamers en nog een afzonderlijke oefenzaal voor de werkelijke sterren onder de leerlingen, die het eenmaal ver zouden brengen.

Het was omstreeks elf uur in den morgen van een dag in het begin van den zomer, toen er twee personen de wachtkamer binnentraden, die door Tim Symore met een breeden grijnslach om de lippen werden begroet.

Hij haastte zich naar het kantoor van Mortimer, die onmiddellijk verscheen, ook al gekleed in de gebruikelijke uniform der bokkers — een lange linnen pantalon en een wollen trui.

Hij hief de armen ten hemel en riep met zijn zware stem:

— Als ik ooit gedacht had, Mylord, dat ik u hier zou terug zien! Ik meende reeds dat gij den ouden Mortimer voor goed vergeten hadt!

— Ik vergeet de lieden niet zoo spoedig, Mortimer, die mij een nuttige sport hebben ge-

leerd! antwoordde de oudste der beide bezoekers, een man van omstreeks veertig jaar, met door-dringende grijze oogen en krachtig gesneden trekken, meer dan vijf en een halven voet lang, breed van schouders en smal van middel.

— Praat daar niet van, Mylord! antwoordde Mortimer met een afwerend gebaar. Als gij het boksen niet in de perfectie had geleerd, dan was ik den strop niet waard geweest om mij aan op te knopen! Gij hebt er van de natuur alles voor mee gekregen! Een zuigeling — wat zeg ik, een vlieg had u het boksen kunnen leeren! Ik ben blij dat gij mij nog eens komt opzoeken — en dat geldt ook voor u, mijnheer Brand.

En de voormalige kampioen wendde zich tot den metgezel van Lord William Aberdeen, die zooeven bij hem was binnengetreden en die steeds tot zijn beste leerlingen had behoord.

Charles Brand was de secretaris van Lord Aberdeen en ook hij had zich een zeer goed leerling betoond, ook al miste hij de kracht en de weergalooze vlugheid van Lord Aberdeen, ofschoon deze minstens tien jaar ouder was.

— Wij zijn eens een kijkje komen nemen, waarde Mortimer, hernam Lord Aberdeen.

Maar dat niet alleen — ik vrees dat ik een weinig te lui word en dat dat te bemerken valt! En daarom heb ik mij voorgenomen, mij weer eens een paar maanden geregeld te oefenen voor zoover ik er den tijd toe kan vinden! Hebt gij op het oogenblik goede leerlingen?

— Ik heb goede leerlingen, Mylord — maar of ik er een heb, die een waardige tegenpartij voor u zou zijn, dat betwijfel ik! antwoordde Mortimer, terwijl hij zich het hoofd krabde. Ja, ik heb Harry Fowke — mijn beste man, maar die moet zich wat sparen — hij is in training en ik verwacht zeer veel van hem! Hebt gij van de uitdaging gelezen?

— Neen, vriend Mortimer! antwoordde lord Aberdeen. Ik ben eenigen tijd uitstедig geweest en de Londensche zaken zijn mij een weinig vreemd geworden! Wat is het voor een uitdaging?

— Harry Fowke heeft iedereen hier te Londen van zijn gewicht — hij is middenzwaar — uitgedaagd om een beurs van vijfhonderd pond, tien ronden van twee minuten, handschoenen van drie ons!

— Ik ken hem niet! Heeft hij al meer gebokst?

— Wel zeker, mylord! antwoordde Mortimer, een weinig verontwaardigd. Great Scott! Gij

moet wel zeer ver zijn geweest, dat gij dat niet weet! Hij heeft vijf maal tusschen de touwen gestaan en al die vijf keeren moest men den anderen man om zoo te zeggen bij elkaar vegen, na de derde ronde! Ik geloof niet dat hij te slaan is, tusschen ons gezegd en gezwezen. Toch houd ik het voor onverstandig, dat hij zoo hard van stal loopt en vijfhonderd pond in de waagschaal stelt!

— Hij zal toch wel een promotor hebben, die ze voor hem betaalt.

— Het is mogelijk, mylord! Ik ben het in ieder geval niet! antwoordde Mortimer. Hij heeft hier les gehad en dat is alles! Hij vroeg mij of ik voor die vijfhonderd pond wilde opkomen, ik heb geweigerd. Niet omdat ik aan zijn succes twijfel, maar omdat ik het niet goed vind, dat een jonge kerel zoo spoedig al zijn naam op het spel zet, voor hij hem nog goed gemaakt heeft! Hij moet het echter zelf weten, mijn zaak is het niet.

— Met wien oefent hij hier?

— Met Symore, gij herinnert u hem wel! Hij is de eenige die Harry nog eenigen tijd van het lijf weet te houden!

— Maar Tim is immers zwaar gewicht?

— O, dat is voor Harry Fowke geen bezwaar! hernam Mortimer. Maar wat laat ik u staan? Gij komt toch zeker wel even binnen? Wilt gij soms dadelijk aan den slag gaan?

— Daar hebben wij op gerekend, waarde Mortimer. Van heden af kom ik om de twee dagen een weinig bij u trainen, onvoorziene omstandigheden natuurlijk voorbehouden.

— Zoo mag ik het hooren! riep Mortimer verheugd uit. Ik ben blij dat gij, dien ik altijd onder mijn beste leerlingen had gerekend, weer naar mij terug komt en niet zijt overgelopen naar een van die nieuwerwetsche knoeiers, die van een bokspartij een horlepijp maken en hun mannetjes africhten alsof het porseleinen poppetjes zijn!

Hij had reeds de deur van de oefenzaal open-geworpen en Lord Aberdeen en Charly Brand traden binnen.

Het was daar een rumoer van geweld, want bij de veertig leerlingen waren daar bezig onder toezicht van een half dozijn instructeurs en sparring partners zich te oefenen.

Er waren er eenigen aan het sparren, met dik opgevulde handschoenen aan de vuist van negen ons.

De slagen van de handschoenen klonken dof op de bloote lichamen en de beide vechtenden konden elkander hoegenaamd geen letsel toebrengen, daartoe waren de handschoenen te dik.

Verderop was een jonge man bezig op den rug op een der cocosmatten liggende, zich zoodanig op te vouwen, dat zijn teenen de mat op een paar decimeters van zijn hoofd bereikten.

Weer anderen sprongen touwtje, of oefenden zich met de lichte halters en ten slotte was er een viertal bezig zoo hard mogelijk tegen den punchbal te slaan en daarbij te zorgen, dat het harde ding geen oog of neus raakte.

Maar de aandacht van de beide binnengetroden heeren werd aanstonds getrokken naar den middelsten ring, met de witte, strak als een snaar gespannen koorden, waar een krachtig gebouwd man zich oefende met den neger.

Lord Aberdeen begreep dadelijk dat dit Harry Fowke moest zijn.

Hij was verre van regelmatig, zeker niet fraai, maar krachtig gebouwd en hij had een groot voordeel: hij had zeer lange armen, een lange „reach”, zooals de Engelschen het uitdrukken. Hij had een nek als een stier, vierkante kaken en sterk gewelfde wenkbrauwen, waaronder de oogen diep schenen weg te zinken, een tweede voordeel, want de oogen zijn bij den bokser een zeer kwetsbaar punt. Zij ooren stonden vrij ver van het hoofd, het voorhoofd was laag, de neus breed en dik.

— De man lijkt op Dempsey! fluisterde Charly Brand lord Aberdeen in.

— Meer nog op Fitz Simmons, vind ik, hernam deze op fluisterenden toon. Hij heeft juist die lange armen van dien beroemden Engelschman, de groote ooren en het wijkende voorhoofd. Maar hoe dan ook — hij is een geweldig bokser!

De twee heeren waren een weinig naderbij getreden.

Fowke trof juist zijn tegenstander met zooveel kracht, dat deze tegen de touwen tuimelde en zich hijgend er aan vastgreep.

Maar dadelijk kwam Mortimer woedend toestormen, die den stoot had gezien en schreeuwde:

— Daar snap ik je weer, Harry! Laat ik het nog eens zien dat je onder den gordel slaat en ik gooi je eruit, zoo waar mijn naam Mortimer is! Je bent hier om als een gentleman te boksen en niet om gemeene streken uit te halen! Zeg

niet dat het bij ongeluk was, want Tim stond in hooge dekking!

Fowke pruttelde iets, dat een verontschuldiging moest lijken en gaf den neger gelegenheid zich te herstellen.

Tim was ongetwijfeld een zeer krachtig man, maar hij was tien jaren ouder dan Harry Fowke, en tien jaren tellen, als men bokst!

En daarenboven — het was niet te ontkennen dat Fowke een eerste klas vechter was. Hij maakte gebruik van de kleinste opening, hij was zeer snel, zijn stooten waren droog, hard, en kwamen op de juiste plaats aan en men moest wel het harde hoofd van den neger hebben om die vreeselijke slagen te kunnen verduren.

Voor al de linksche hooks van Fowke kwamen op vreeselijke wijze aan en belandden precies waar zij wezen moesten — een weinig terzijde van den kin en onder den kaak.

Reeds tweemaal was Tim tegen den vloer gegaan en beide keeren zou hij, indien het een wedstrijd gold, onverbiddelijk zijn uitgeteld, want hij bleef langer dan tien tellen liggen.

En terwijl de neger zweette als een postpaard, scheen Fowke nog geen teken van vermoeidheid te vertoonen.

Toch had hij een fout — hij dekte zijn maag niet voldoende.

Misschien kwam het, omdat hij meende, daar onkwetsbaar te zijn, of om een andere reden, maar hij liet herhaaldelijk de maagkuil ongedekt, ondanks de waarschuwing, die Mortimer hem toeschreeuwde.

Mortimer boog zich naar Lord Aberdeen toe en zeide toen op zachten toon:

— Het ezelsveulen! Hij denkt dat hij er al is en ik laat mij villen, als dat hem niet nog eens duur zal komen te staan. Het is waar — de kerel heeft een maag, die wel van leer gemaakt schijnt te zijn, maar een stoot op de juiste plaats — een paar strepen boven het maagkuiltje en ik zeg u, dat je dan rustig kunt gaan slapen voor een half uurtje, om van tien seconden niet te spreken! Hij verbeeldt zich dat hij niets meer te leeren heeft — maar pas op, als er iemand komt, die hem in het vizier krijgt! Hij is de man van drie ronden, houd ik vol! Als hij iemand tegenover zich krijgt, die het drie ronden uithoudt, tegen zijn verbazende slagen — dan spreken wij elkaar nog wel eens nader! Ik heb een kamertje voor u gereserveerd, Mylord — gij kunt dadelijk aan den slag gaan. Gij excuseert mij —

daareven is de post gekomen en ik moet de brieven doorzien!

En hij keerde naar zijn kantoor terug, terwijl Lord Aberdeen en Charly Brand de hun aangevozen kleedkameis opzochten.

Maar zij waren er nog niet binnen getreden, of zij keerden zich een weinig verwonderd om.

In het midden van de zaal klonk een luid geschreeuw van verbazing en alle bokkers, leerlingen en instructeurs drongen zich om Harry Fowke heen, die met een brief in de hand stond, die Mortimer hem blijkbaar zoeven had overhandigd.

De voormalige kampioen had hen zien aankomen, rukte Fowke den brief uit de handen en riep:

— Stilte! Ik wil den brief voorlezen aan Mylord! Dan moet hij mij eens zeggen, of er nog romantiek in de wereld is en of hij ooit zooiets vreemds heeft gehoord!

Het werd stil in de groote zaal en Mortimer las met zijn wat rauwe en door het schreeuwen heesch geworden stem, het volgende voor:

Aan Harry Fowke, School Mortimer,
Fleetstreet, London.

Naar aanleiding van uw uitdaging tot alle Londensche bokkers van uw categorie om een wedstrijd van tien ronden van twee minuten, met handschoenen van drie ons, om een inzet van vijfhonderd pond te bokken, deel ik u mede, dat ik uw uitdaging wil aannemen.

Ik keur bij voorbaat al uw voorwaarden goed betreffende plaats van ontmoeting, datum, scheidsrechter enz., en stel van mijn kant slechts deze enkele voorwaarde, dat mijn naam onbekend moet blijven, en dat ik u gemaskerd zou mogen ontmoeten.

De reden van dit zonderling schijnend verzoek zijn van zoo'n dwingenden aard, dat ik van deze voorwaarde niet kan afstappen.

Wanneer gij hierop ingaat, kunt gij nadere besprekingen voeren met iemand, dien ik volkomen vertrouwd, Jack Carington, Bowerystreet 14.

J. v. K.
is de heerlijkste Gigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk II.

De toebereidselen voor de match.

Eenigen tijd bleef het stil, ook nadat Mortimer den brief weder had opgevouwen en aan Fowke had teruggegeven, om wiens breeden mond een verwonderde grijnslach speelde.

— Begrijpt U wat dat te beteekenen kan hebben? vroeg Mortimer. Zou het een grap beteekenen?

— Dat denk ik haast niet! antwoordde lord Aberdeen bedaard. In dat geval immers zou de briefschrijver niet den naam en het adres van zijn vertrouwde hebben opgegeven. Gij hebt natuurlijk een adresboek op uw kantoor, en gij zult dadelijk kunnen naslaan of er in de Bowerystreet nummer 14, inderdaad iemand van den naam Carington woont.

— Tim doe je handschoenen uit, en sla het adresboek op! beval Mortimer.

De neger dook onder de witte koorden door en verdween naar het kantoor, terwijl hij onder het loopen zijn handschoenen uitdeed.

— Maar wat zijn dat voor malle fratsen, om gemaskerd te willen bokken? riep Fowke verontwaardigd uit. Moet ik dat aannemen?

— Het is natuurlijk volstrekt niet noodzakelijk! gaf Lord Aberdeen bedaard te kennen. Ik vermoed echter, dat degeen, die zich met u wil meten, wel degelijk de een of andere reden heeft, om onbekend te blijven.

— Maar dan zal ik in het nadeel zijn! hernam de bokker. Ik zal zijn oogen niet kunnen zien, maar hij wel de mijne!

— Dan kunt gij eischen, dat de gaten in het masker zoo groot zullen zijn, dat gij duidelijk zijn oogen kunt zien! riep Mortimer uit.

Op dat oogenblik keerde de neger terug.

— Er woont in Bowerystreet 14 een Carington, en hij is ingenieur! zeide hij.

— Maar wie kan die man zijn? hernam Fowke, wien het geheele geval niet zeer scheen aan te staan.

— Wat kan je dat schelen, Harry, als het geld van te voren gestort wordt, en je slaat een gemaskerden man neer? riep Mortimer uit.

Fowke haalde de schouders op, zwaaide zijn armen op en neer, en hernam:

— Eigenlijk heb je ook gelijk! En het zal wel veel publiek trekken, als je het in de kranten laat zetten. En wie wil er nu nog een robbertje? Niemand antwoordde.

De leerlingen en zelfs de instructeurs keken met zekeren schroom naar den reus, met zijn lange, gespierde armen en zijn vierkante kaken, die wel van ijzer schenen te zijn.

— Heeft niemand lust? hernam Fowke spottend. Nu, dan zal ik het maar voor gezien houden. Ik wilde wel dat je eens voor een behoorlijke tegenpartij zorgde, Mortimer!

— Je hebt Tim! protesteerde deze.

— Tim is all right, maar ik begin nu zijn slagen langzamerhand te kennen, dat brengt mij niet vooruit.

Lord Aberdeen was een paar stappen vooruit gekomen en zeide nu glimlachend:

— Het klinkt misschien wel zeer dwaas, en hoovaardig uit mijn mond, maar als er zich dan toch niemand aanbiedt, zal mijnheer Fowke misschien wel met mij genoeg nemen!

Allen wendden zich verbaasd naar den elegant gekleeden vreemdeling, met het aan de slapen reeds eenigzins grijzend haar, en Fowke was zeker het meest verbaasd van allen.

Hij monsterde Lord Aberdeen eens goed, bekeek het krachtig geteekende gelaat, met den rechten neus, het hooge voorhoofd, den scherp geteekenden mond, waarvan de hoeken nu en dan omlaag gingen, keek naar de breede borst, den krachtigen, maar niettemin sierlijken hals en liet toen een kort lachje hooren.

— Bokst mijnheer? vroeg hij toen Mortimer grijnslachend aanziende.

— Lach jij maar niet — vogeltjes die zoo vroeg zingen, zijn voor de poes! antwoordde Mortimer waarschuwend. Ik ken je kracht, Harry — maar ik ken ook de kracht van Mylord! Ik waarschuw je dus vooruit, als iemand die het goed met je meent, dat je er verstandig aan

zult doen, niemand te onderschatten, dien je niet kent! Als je dat maar niet vergeet, dan ga je een groote toekomst tegemoet! Wat denkt gij ervan Mylord?

— Ik denk dat mijnheer Fowke een uitmuntend bokser is! antwoordde lord Aberdeen bedaard. En als hij mij klopt, dan zal ik omgaan met de overtuiging in mijn hart dat ik heb klop gehad van een meester! Neemt gij dus mijn voorstel aan, mijnheer Fowke?

— Met genoeg! antwoordde deze.

— Geef mij dan vijf minuten en ik ben tot uw dienst! hernam lord Aberdeen en hij ging het kleedvertrekje binnen, waar zijn secretaris hem volgde. Zoodra de deur achter hen gesloten was, zei de jonge man op zachten toon:

— Ik had het niet gedaan in jouw plaats, Edward! Je kunt toch wel met iemand anders oefenen!

— Weet je dan hier iemand die zoo hard slaat als Harry Fowke?

— Als je de zaak van dien kant beschouwt, dan moet ik er natuurlijk het zwijgen aan doen. Maar is het voor een lord niet wat dwaas, om te gaan boksen met een — ja, wat eigenlijk?

— Al was hij een kruier of een bioscoopportier, Charly, vuisten blijven vuisten en ik zie volstrekt niet in, in welk opzicht ik mij zou vernederen door wat met hem te sparren?

— Te sparren? zoo zal hij het niet opvatten! Vergeet je dat hij handschoenen van drie ons aanheeft?

— Dat is waar — daar had ik eigenlijk niet aan gedacht! Nu, het euvel is gemakkelijk te herstellen.

— Ik zal hem dus gaan vragen om ze te ruilen voor zwaardere? vroeg Brand haastig.

— Welneen — ik zal ze ook van drie ons aantrekken, dan is alles in orde!

— En veronderstelt dat hij je neerslaat?

— Mijn hemel, wat is daar dan nog aan verbeurd? Het is mij wel eens meer overkomen en als het vandaag geschiedt, zal het wel niet de laatste maal zijn! Iemand als ik moet zich harden! Als hij wist dat ik John Raffles was, dan zou hij zelf mij waarschijnlijk volkomen gelijk geven.

— Stil — spreek niet zoo luid! zeide Charly Brand waarschuwend!

— Maak je niet ongerust — zij schreeuwen daar binnen zoo hard, dat zij mij wel niet zullen verstaan!

Onder het spreken had Raffles, die reeds

eenige jaren geleden onder den naam van Lord William Aberdeen, kennis had gemaakt met Ted Mortimer, zich van zijn kleederen ontdaan, en het korte linnen broekje aangeschoten, hetwelk Charly Brand, zijn vertrouwde vriend, in een kleine tasch voor hem had medegenomen.

Hij betrad weder de zaal, waar de leerlingen nog bijeen stonden, om het eigenaardige geval te bespreken, dat zich zooveen had voorgedaan.

Mortimer stond in het midden van de groep, maar hij kreeg Raffles aanstonds in het oog, ging op hem toe, sloeg zijn geweldig groote handen met een kletsenden slag in elkaar, en liet een gebrom van goedkeuring hooren, waarop hij uitriep:

— Gij zijt voortreffelijk in vorm, Mylord! Men zou gezworen hebben, dat gij al maandenlang in training zijt voor een groote match. Geen onsje vet teveel, — de huid glanzend als een spiegel, wat zeg ik — als satijn! Jongelui — als jullie nu soms eens willen zien, hoe het lichaam van den waren bokser er uitziet, kijk dan maar eens naar Lord William Aberdeen, mijn voormaligen leerling. Kijk maar eens naar die prachtige lange spieren van den bovenarm, de spieren van nek en borst en vooral van de schouders! Een man die model had kunnen staan voor... voor... drommels, hoe heet ook weer die vent met dat soepbord in zijn hand?

— Je bedoelt waarschijnlijk de „Discuswerper” van Praxiteles, hielp Charly Brand hem op weg.

— Dat is wat ik zeggen wilde! riep de bokser vol geestdrift uit!

Hij was op Raffles toegetreden en betastte de spieren van diens armen en beenen, alsof hij een fraai renpaard of een hond was.

Hij floot vol bewondering zachtjes voor zich heen en zeide toen:

— Hard als ijzer bij het strekken en zacht als boter in rust! Juist wat het zijn moet. Nu, Fowke, ik zeg je maar een ding, wees op je hoede, man!

Maar deze had met verachting in zijn blik naar het onberispelijk gebouwde lichaam van den tegenstander gekeken, met de melkblanke huid, de kleine voeten met hun hooge wreef, de fijne enkels en de kalme, zelfs afgemeten gebaren.

Dat was een jonge juffrouw, dat was geen man, zoo meende hij.

En hij deelde deze opvatting op tamelijk luiden toon mede aan Tim Symore, die naast hem stond, maar die slechts de schouders ophaalde

en zijn blinkend witte tanden liet zien, waarvan er nog geen enkele het leven had gelaten in den strijd met zijn tegenstanders.

— Maak eens als de bliksem ruimte, jullie luilakken! riep Mortimer kwaad uit. Ik zal Mylord verzorgen en Tim zal het jou doen, Harry! Dan heb je zeker niet te klagen!

— Tim en jij zullen zich niet erg hoeven te vermoeien! zeide Harry Fowke grijnslachend.

— Is het uw gewoonte om zooveel te spreken voor een wedstrijd? vroeg Raffles zijn tegenstander strak aankijkend. Dat moet gij u dan afwennen, het maakt een slechten indruk, het lijkt op grootspraak en die misstaat iederen sportman en vooral den bokser!

Fowke fronste zijn wenkbrauwen als harige rupsen, bromde iets voor zich heen, maar gaf geen antwoord.

Er werden een paar handschoenen voor Raffles opgezocht, bijna zoo licht als de gewone wedstrijd-handschoenen en daarop traden de beide tegenstanders ieder naar een tegenovergestelden hoek van den ring, waar een stoel was neergezet.

Een van de oudste leerlingen nam met zijn chronometer in het midden van het strijdperk plaats, om als kamprechter te fungeeren en een ander plaatste zich bij den gong, van een tweede stopwatch voorzien.

— Het wordt een echte wedstrijd! riep Mortimer opgewonden uit. En ik zeg je nogmaals Fowke, omdat ik dat als je leermeester verplicht ben, ga niet op het uiterlijk af, of je zult van een koude kermis thuis komen! En vooruit nu maar!

De twee mannen traden op elkander toe, drukte elkaar even de hand en waren het volgende oogenblik handgemeen geworden.

Fowke zocht het aanstonds in de lefthands en trachtte Raffles onmiddellijk te vellen, door een van zijn beruchte en gevreesde hooks, maar hij moest tot zijn verwondering en ongerustheid ontwaren, dat zijn tegenstander over een fabelachtige vlugheid beschikte en dook met een snelheid, zooals hij nog nimmer gezien had.

Zij harde vuist ging telkenmale over den schouder van zijn tegenstander heen of vloog op een streep afstand voor diens gelaat heen, om daarna de ijle lucht te treffen.

Wat Raffles aangaat, hij bepaalde zich eenvoudig tot verdedigen, ten einde den tegenstander af te matten en diens strijdmethode te doorzien.

En hij had al zeer spoedig ontdekt, dat hij weliswaar met een krachtigen bokser te doen had, die geen vrees kende en die harde klappen goed kon verduren, maar wiens serie stooten nog niet voltallig was.

Hij herhaalde zich zelf voortdurend en viel binnen enkele seconden vier, vijf maal op dezelfde wijze uit, zonder eenige variatie in zijn stooten te brengen.

De eerste ronde verliep en iedere scheidsrechter zou, wanneer er op punten gebokst werd, deze ronde zeker in het voordeel van Fowke hebben verklaard, daar deze ongetwijfeld het meest in den aanval was geweest.

Maar Mortimer bromde iets onverstaanbaars voor zich heen, dat niet veel goeds voorspelde voor zijn leerling.

De twee tegenstanders waren ieder naar hun hoek teruggekeerd, namen plaats op de stoelen, die daar stonden, spreidden armen en beenen wijd uit en lieten zich koelte toewuiven door middel van de badhanddoeken, welke hun helpers snel voor hun gelaat en borst heen en weer bewogen.

— Ik sta hier voor gek! zeide Mortimer half grinnikend, half verontwaardigd. U is evenmin bezweet als een keisteen, die een maand lang in de brandende zon heeft gelegen.

Hij legde zijn hand op het hart van Raffles en overtuigde zich dat hartslag en ademhaling niet in het minst versneld waren.

De minuut was om, de gong klonk en de twee mannen stonden weder tegenover elkaar.

En thans was het zonder den minsten twijfel Raffles, die de overhand had.

De ronde was nauwelijks eenige seconden oud, of Fowke moest een opstoot in ontvangst nemen, die hem bijna van de been wierp en hem een oogenblik deed duizelen.

Hij zocht haastig dekking achter zijn beide vuisten, teneinde zich te beschermen tegen den regen van slagen, die onverwachts op hem neerdaalde.

Daarbij gleed hij even uit en onmiddellijk hield Raffles op en wachtte tot zijn tegenstander het evenwicht hervonden had.

Maar Fowke waardeerde deze ridderlijkheid al zeer weinig, want onverhoeds trof hij Raffles in de maagkuil.

Raffles deinsde even achteruit, maar toen Fowke het pleit reeds gewonnen meende te hebben, kreeg hij zulk een geweldigen stoot tegen de borst, dat hij in de touwen tuimelde en bijna van het platform zou zijn gevallen.

Daarop dreef Raffles hem door den geheelen ring heen, langs de touwen en plaatste een paar dreunende directs, die Mortimer met groote vreugde vervulden — Lord Aberdeen was toch ook zijn leerling geweest en hij had altijd een zwak voor hem gehad.

En hij kon er niets aan doen, dat hij tijdens den strijd zijn leerlingen, die met schitterende oogen toekeken, telkens geestdriftig toeriep:

— Zie jullie — dat is vlugheid — dat is duiken! Een bokser moet geen slak zijn, maar snel als het weerlicht en als het kan nog een beetje sneller. Zagen jullie dien opzwaai? Het scheelde maar een haar, of Harry was er geweest! En kijk eens naar het beenwerk! Wat geven jullie je vuisten, al waren ze van gietijzer, als je niet kunt loopen? Hoevelen van jullie zitten niet altijd met je beenen in den knoop en vallen over hun eigen voeten? Ik zeg jullie — laat Carpentier, die immers zulk prachtig voetenwerk levert, eens een lesje komen nemen bij Mylord!

De ronde eindigde en het was duidelijk te zien, dat Raffles veel minder vermoeid was dan zijn tegenstander, die blijkbaar alle krachten inspande, om hem uit te slaan.

De handdoeken en de sponzen met koud water deden hun werk en weer stonden de mannen tegenover elkander.

Fowke was nu vast besloten er een einde aan te maken.

En er kwam dan ook een einde aan, al was het een ander dan hij verwacht had.

Raffles lokte hem door een eenvoudige schijnbeweging uit zijn veilige dekking. Fowke gaf zijn maag een oogenblik bloot — het was maar een ondeelbaar moment — maar voor Raffles was het voldoende.

Snel als de bliksem stootte hij toe — met een bonzenden, doffen slag, belandde zijn vuist op de goede plek — Fowke liet iets hooren dat op een snik geleek, vouwde zich als het ware dubbel en toen was het alsof zijn beenen onder hem werden weggeslagen door een onzichtbare macht.

Hij mat den vloer in zijn volle lengte, strekte armen en beenen uit en bleef liggen, terwijl zijn borst als een blaasbalg op en neer ging.

Een, twee, drie... begon de kamprechter te tellen, naast den gevallene geknield.

En hij telde verder, terwijl Raffles bedaard zijn handschoenen begon uit te trekken, geholpen door Mortimer, die te veel verstand had van

knock outs, om niet te weten dat Fowke buiten gevecht was.

— Hij zal wel een lang tukje doen! zeide hij grinnikend. Ik hoop voor hem, dat het hem een les zal zijn geweest! Hij denkt zeker dat hij anders gemaakt is dan iedereen en geen solar plexis. Ik zag het aankomen en ik ben er blij om dat u hem geklopt hebt! U is de eerste geweest, maar het zal hem tenminste overtuigen, dat hij er verkeerd aandoet, als hij onoverwinnelijk denkt te zijn! Zult gij nog een tijdje met een ander sparren?

— Neen, Mortimer, voor vandaag is dat genoeg geweest! antwoordde Raffles glimlachend. Maar zeg mij eens, hoe staat het met dien eigenaardigen wedstrijd? Heeft Fowke de voorwaarde van dien geheimzinnigen bokser aangenomen!

— Ja, hij denkt dat hij de vijfhonderd pond al zo goed als in zijn zak heeft en het kan hem niet schelen of de ander gemaskerd is, of niet!

— Geloofst gij eerlijk dat hij kan winnen, Mortimer?

— Hij kan het, als hij op zijn maag let! antwoordde Mortimer aanstonds. Hij is heel taai, hij slaat verbazend hard en hij lijkt wel een hoofd van ijzer te hebben — ik geloof niet dat je er een draadnagel in zult krijgen, al nam je er een voorhamer bij!

Maar Fowke kwam langzaam uit zijn bewusteloosheid bij en Mortimer snelde dadelijk naar zijn leerling toe, om hem op hartige wijze te onderhouden over zijn onvoorzichtigheid.

Raffles spoedde zich naar een van de douchekamers, nam een stortbad, droogde zich af, tot de huid gloeide en kleepte zich aan.

Een kwartier later namen hij en Charly Brand afscheid van Mortimer, met de belofte, spoedig weder te zullen terugkomen en met een niet zeer

vriendelijken blik nagekeken door Fowke, die zijn eerste ernstige nederlaag had geleden.

Inderdaad mocht Lord Aberdeen er zich op beroemen de eerste te zijn geweest, die er in kon slagen den gevreesden Fowke den knock out toe te brengen.

Raffles en Charly hadden eenigen tijd zwijgend doorgelopen, toen de jonge man begon:

— Zou het een reclametruc zijn?

— Je bedoelt die eisch om gemaskerd te boksen? Ik geloof het haast niet! gaf Raffles ten antwoord. Integendeel — ik kan niet goed inzien, dat het publiek er op staat, een gemaskerde te zien boksen — het ziet liever de gezichten van de twee strijders! Ik moet je echter zeggen dat ik niet begrijp, waarom die jonge man er zoo op gesteld is, zijn gelaat te verbergen!

— Misschien is hij wel iemand uit de hoogste standen, die het voor zijn familie geheim wil houden! meende Charly.

— Dan moet het al een zeer verarmde familie zijn, want anders bokst men toch niet om een beurs van vijfhonderd pond. Trouwens de straat waarin zijn vriend de ingenieur woont, behoort niet tot de fijnste van Londen. In ieder geval zullen wij zorgen tegenwoordig te zijn!

— Hoe denk jij zelf over Fowke?

— Ik denk dat hij een van de beste bokkers zou zijn van zijn gewicht, die er thans te Londen rondloopen, als hij zich wat beter dekte en niet zoozeer overtuigd was van zijn onoverwinnelijkheid. Hij slaat zeer hard, waarvan de paarse en blauwe plekken op mijn borst de getuigenis afleggen en hij heeft het eenige gebrek, dat hij, althans voor mij, juist een ietsje te langzaam is! Maar kom — het is tijd voor de lunch, mijn waarde! En ik heb honger gekregen van dat bokspartijtje.

Hoofdstuk III.

Liefde en Sport.

Omstreeks negen uur in den morgen trad Jack Carington, de jonge ingenieur, zijn eenvoudige werkkamer in het kleine huis in Bowerystreet 14 binnen en nam aan zijn groote teekentafel plaats.

Maar veel had hij nog niet te doen, de jonge man, die pas zoeven zijn diploma had gehaald.

Het was warm en hij trok zijn jas uit, die hij aan een spijker ophing.

Hij nam potlood en liniaal en was een oogenblik later in het werk verdiept.

Hij was echter nog niet lang bezig of de deur ging open en een bevallig jong meisje trad het vertrek binnen, huppelde naar het raam en sloeg

haar arm om den hals van den jongen man.

De opmerkelijke toeschouwer zou geen oogeblik in twijfel verkeerd hebben, aangaande de familieverhouding tusschen deze beiden.

Zij moesten broer en zuster zijn.

Hetzelfde dikke, zwarte haar, een weinig gekroest, dezelfde glanzende zwarte oogen, dezelfde vorm van gelaat, dezelfde wijze van kijken en lachen.

De jonge man maakte zich een weinig haastig los en zeide:

— Mijn hemel, Grace, wen je het nu toch eens af, om mij te storen, terwijl ik aan het werk ben!

— Maar je hebt nog zoo weinig te doen, Jack! zeide het meisje pruilend.

— Dat is helaas maar al te waar, maar dat is toch geen reden, om mij van dat weinige werk af te houden? Er wordt overigens op gewacht. Het is mijn eerste bestelling en ik wil dat het voortreffelijk in orde is! Er hangt veel van af en ik wil dat ik moeder kan verheugen met de mededeeling, dat mijn eerste werk goed geslaagd is.

— Wat moet je maken, Jack?

— Een brug, kleine lastpost!

— Een heel groote?

— Neen, integendeel, een heel kleine! Wou je nog meer weten?

— Ik wil alleen nog maar weten of je mij vanavond meeneemt naar de comédie?

— Daar zal ik geen gelegenheid toe hebben, als je mij nu niet met rust laat! Een comédie is duur, vergeet dat niet!

— Als jij me niet meeneemt, dan ga ik met Harold Carson.

De jonge ingenieur fronste de wenkbrauwen en riep uit:

— Dat zul je wel uit je hersens laten! Die mijnheer Carson komt naar mijn zin te veel hier in den laatsten tijd en ik vertrouw hem zoover ik hem zie! Ik zeg je alleen maar dit, zusje — neem je voor dien rijken leeglooper in acht, ik heb rare noten over hem hooren kraken! Hij lijdt een leventje van vroolijke Frans en ik wil volstrekt niet dat men mijn zuster in zijn gezelschap zal zien! Heb je me goed begrepen?

— Je bent een tyran! Ik kan toch wel op mij zelf passen? riep Grace verontwaardigd uit.

— Dat kun je juist niet! Je bent in veel opzichten nog een echte bakvisch, een dom gansje, dat bij de hand moet worden genomen en dat

zelf nog niet weet, wat goed of slecht voor haar is. Wordt het geen tijd dat je eens wat ernstiger gaat worden, Grace?

De jonge ingenieur had de hand van het meisje gegrepen, en keek haar liefdevol, zachtverwijtend aan.

En plotseling sloeg zij haar armen weder om zijn hals, legde het hoofd tegen zijn borst en zeide:

— Ik weet wel dat je het goed met mij meent! Sedert den dood van onzen goeden vader heb jij altijd over mij gewaakt en dat vergeet ik nooit, nooit!

— Ga dan nu maar spoedig aan je werk, kleintje en als je den heelen dag braaf bent geweest, dan neem ik je vanavond mee naar de comédie.

Hij streelde het jonge meisje over het weelderige haar, klopte haar vriendelijk op de wang, en keek haar nog even na, totdat zij weder was weggehuppeld.

De jonge man werkte eenige uren achter elkaar voort, legde toen zijn teekening weg, met een tevreden glimlach.

Het was zijn eerste opdracht en hij hoopte dat die spoedig door meerdere gevolgd zou worden. Dan zou er een einde komen aan de bekrompen levenswijze, en hij zou zijn lief, oud moedertje alles kunnen geven, wat haar hart maar begeerde.

Hij had juist zijn jas weder aangetrokken, toen Grace weer naar binnentrad, met de woorden:

— Daar zijn twee heeren, die je wilden spreken, Jack!

— Twee heeren? Over zaken? Hebben ze hun naam niet genoemd?

— Jawel! Een van hen heet Mortimer!

— En de andere?

— Dat ben ik vergeten, Jack!

De jonge ingenieur hield dreigend den vinger op en zeide:

— Het is toch maar goed dat je geen onderwijzeres bent geworden, jonge dame! Ik geloof niet dat je daar een goed hoofd voor had. Maar ik weet al wie het zijn, breng die heeren maar even hier!

Grace ging heen, en liet een oogenblik later Ted Mortimer en Harry Fowke binnen.

De bokseleeraar stelde zich zelf en zijn leerling voor en vroeg toen:

— Ik heb het genoeg, met mijnheer Carington te spreken, nietwaar?

— Die ben ik!

— Gij weet er natuurlijk van, dat de uitdaging van Fowke is aangenomen.

— Dat weet ik!

— Is de tegenpartij een vriend van u?

— Een zeer goed vriend!

— Zijn naam!

— Die mag ik u tot mijn spijt niet noemen, niet voordat de match beëindigd is.

— Maar dat druischt tegen alle gebruiken in! riep Mortimer uit. Wij moeten toch weten met wien wij te doen hebben?

— Waarom? Het is toch voldoende als hij binnen de gewichtsgrens blijft, als hij Londenaar is en verder al uw voorwaarden aanneemt? En ik sta voor dat alles in, met mijn eigen naam!

— Maar welke reden kan uw vriend nu hebben om zijn naam niet te noemen en gemaskerd te willen boksen. Er steekt toch niets achter.... hoe zal ik het noemen.... hij heeft toch niets met de justitie....?

— Mijn vriend is de braafste kerel die er op twee beenen rondloopt! viel Carington hem haastig in de rede. Hij heeft niets op zijn geweten, hij is nooit bestraft. Hij heeft aan den grooten oorlog deelgenomen en keerde er uit terug met het Victoria kruis. Maar ik kan onmogelijk zeggen, waarom hij er beslist op staat, zijn gelaat niet te vertoonen. Ik kan die reden slechts billijken, laat u dat voldoende zijn!

— Kent gij uw vriend als een goed bokser?

— Hij is een zeer goed bokser!

— Heeft hij vroeger al eens in het openbaar gebokst?

— Neen, dat nimmer.

Fowke liet een kort lachje hooren.

— Dan geloof ik wel dat het in orde is! zeide hij. Als de vijfhonderd pond van te voren gestort worden, dan worden wij het eens! Mij kan het weinig schelen, of mijn tegenstander gemaskerd is of niet! Het zal misschien wel meer publiek trekken en wij hebben natuurlijk beiden recht op een deel van de ontvangsten.

Mortimer noemde nu de zaal en den datum, waarop de ontmoeting zou plaats hebben en zeide dat hij voor de noodige publicatie zou zorgen, zoodra de kwestie van het inleggeld geregeld zou zijn.

Men sprak nog even over de zaak en daarop vertrokken de beide mannen weder.

De tijd om te lunchen was aangebroken en Carington begaf zich naar een kleine maar vriendelijke woonkamer, waar Grace en zijn moeder,

een kleine oude dame, in het zwart gekleed en met mooi grijs haar, hem reeds wachtte.

— Wie waren het nu? vroeg Grace nieuwsgierig, toen het drietal zich aan de eenvoudige lunchtafel had gezet.

— Sportlui, meisje! antwoordde de jonge man tamelijk kortaf.

— Roeiers? Voetballers? Cricketers? Is het een diep geheim? Mag ik het niet weten?

— Boksers, als je het dan zoo graag wilt weten!

— Van je eigen club?

— Neen, nieuwsgierig schepseltje!

— Wat kwamen zij dan bij je doen?

— Zij kwamen mij een bestelling doen, om hun een nieuwen punchball te leveren, een ijzeren! antwoordde de jonge ingenieur lachend.

— Je houdt mij voor het lapje! hernam Grace op verontwaardigden toon. Een ijzeren punchball bestaat niet. Dacht je dat ik van boksen ook geen verstand had?

Maar de oude mevrouw Carington kwam tusschenbeide en zeide vermanend:

— Boksen is een ruwe sport, Grace en niets voor jonge meisjes.

Men verwisselde van onderwerp en eindelijk stond Carington op, keek op zijn horloge en sprak:

— Om drie uur komt lord Aberdeen hier om de teekening te zien van de brug, die ik moet maken! Het is nu half twee, ik ga nog even naar Dick Andrews!

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij zich tot zijn zuster wendde en vervolgde:

— Mag ik hem je groeten overbrengen, Grace?

Het meisje liet het hoofdje zinken en antwoordde:

— Je kunt hem voor mij groeten, Jack!

— En niets meer?

— Dat weet je heel goed! Ik kan je niets meer voor hem meegeven! Plaag mij daar mee toch niet, je weet immers heel goed, dat ik hem nooit zou kunnen liefhebben.

— Een jongen met een hart als goud, sterk als een leeuw, opofferend, zacht als een lam, die zijn moeder verafgoodt en voor haar zou willen bedelen!

Maar een huivering liep over het lichaam van het jonge meisje, toen zij hernam:

— Spreek er niet meer over, Jack! Het kan

niet, het gaat boven mijn kracht! Geef hem geen hoop, die toch nooit zal verwezenlijkt worden.

— Maar als het nu toch te genezen was! drong de jonge man aan.

— Dan, dan.... ik weet niet.... hoe kan ik dat nu zeggen? Maar het is niet te genezen, dat weet je zelf evengoed als ik.

Carington haalde de schouders op en wendde zich af.

Hij ging naar zijn moeder, kuste haar de hand en verliet toen haastig het vertrek.

In de gang gekomen schoot hij zijn jas aan, drukte zich zijn slappen hoed op het hoofd en ging vlug de trap af.

Op straat gekomen, riep hij een huurauto aan en gaf den chauffeur een adres op.

Anderhalf uur later was hij weder in Bowery-street terug en hij was nog geen kwartier weder aan een ander werk bezig of Grace diende de komst aan van Lord William Aberdeen.

Ook nu was Raffles door Charly Brand vergezeld.

Carington bracht zijn eersten client dadelijk naar zijn teekentafel en toonde hem zijn schetsen.

Raffles nam ze op, bekeek ze met kennersblik en vroeg toen:

— Deze kleine brug kan immers uit elkaar genomen worden?

— Met het grootste gemak, Mylord en zij wordt zoo vervaardigd, dat een kind haar zou kunnen opstellen!

— Wanneer kan zij gereed zijn?

— Over drie maanden ongeveer — maar als gij haast hebt, wil ik wel trachten het binnen twee maanden klaar te spelen. En ik maak van de gelegenheid gebruik, Mylord, om u dank te zeggen voor het vertrouwen, hetwelk gij hebt gesteld in een jong ingenieur, die zoojuist zijn diploma heeft gehaald.

— Een van mijn vrienden had mij over u gesproken, mijnheer Carington, en het is altijd mijn beginsel geweest, al degenen, die hun eerste moeilijke stappen op het pad naar het succes zetten, daarbij een weinig te steunen! A propos, waarde heer — zijt gij dezelfde Carington, van wien ik gisteren hoorde gewagen in een briefje, dat werd voorgelezen in de boksschool van Mortimer?

Carington wierp Raffles een verrasten blik toe en antwoordde toen:

— Ik ben dezelfde, Mylord! Mag ik weten

hoe gij kennis hebt kunnen krijgen van den brief van mijn vriend?

— Het is geen geheim, mijnheer Carington! ik ben een leerling van Mortimer geweest en ik zocht hem gisteren na geruimen tijd weder eens op en juist werd er een briefje bezorgd, gericht aan Harry Fowke — dien ik naderhand het genoeg had uit te slaan.

— Wat zegt gij daar? riep Carington, wiens oogen van blijdschap schitterden. Hebt gij Fowke neergeslagen? Des te beter voor — voor mijn vriend! Hij blijkt dus volstrekt niet onoverwinnelijk te zijn?

— Een oogenblikje, waarde Carington, zoo mengde zich Charly Brand in het gesprek. Stel uw vriend vooral de zaak niet te gemakkelijk voor, want Mylord mag gerust gerekend worden onder de beste bokkers van Londen, zoo niet van geheel Engeland! Hij heeft Beckett verslagen — meer behoef ik u zeker niet te zeggen! En zonder uw vriend in het minst te willen ontmoedigen, zou ik u toch in overweging willen geven, zijn aandacht er op te vestigen, dat hij met een zeer sterke tegenpartij te doen krijgt.

— Dat heb ik hem al gezegd, mijnheer Brand! zeide de jonge ingenieur en er kwam een droevige uitdrukking op zijn gelaat. Maar hij wil en zal met Fowke vechten!

— Waarom juist speciaal met hem? vroeg Raffles.

— Wel, Mylord, omdat Harry Fowke nu eenmaal vijfhonderd pond als beurs in bracht!

Hij zal het geld wel natuurlijk niet zelf betalen, maar dat maakt geen verschil.

— Het is uw vriend dus om het geld te doen? vroeg Raffles met iets als afkeuring in zijn stem.

— Ja, Mylord en hijzelf komt daar rond voor uit! antwoordde Carington. Gij moet weten dat hij het boksen niet als beroep uitoefent!

— Maar hij wordt beroepsbokser door den strijd aan te binden om een beurs! riep Charly Brand uit.

— Dat weet hij zeer goed, mijnheer Brand — maar dat kan hem niet weerhouden! Hij is echter volstrekt niet voornemens het boksen als beroep voort te zetten!

Raffles, die den jongen ingenieur aandachtig had aangezien, vroeg nu:

— De omstandigheid, dat uw vriend gemaskerd wil boksen, is u natuurlijk bekend?

— Ja, Mylord — en hoeveel erkentelijkheid ik u ook verschuldigd ben — ik mag u de reden niet zeggen, waarom hij daarop aandringt.

— Ik denk er ook niet aan, u naar die reden te vragen, waarde heer Carington, hernam Raffles op zachten toon.

Uw vriend zal er wel gegronde aanleiding voor hebben.

— Van zijn standpunt bezien, zeker Mylord! Hij is zulk een beste, goede jongen! Ik heb hem de heele geschiedenis ontraden, maar hij wil nu eenmaal!

— Dan kan ik niet anders doen dan hem succes toewenschen, mijnheer Carington. En nu onze zaken!

Raffles en de jonge ingenieur bleven nog eenigen tijd doorspreken, en de eerste gaf Carington nog eenige wenken, betreffende de kleine brug, die bestemd was voor een landgoed in Schotland.

En terwijl zij zoo spraken, waren zij een der ramen genaderd.

Carington, die toevallig een blik op de straat had geworpen, balde eensklaps de vuisten en bromde tusschen de tanden:

— Daar heb je hem waarachtig al weer! Neen, hij durft toch niet meer te verschijnen, hij heeft mij zeker gezien, en rijdt verder.

Raffles had onwillekeurig den blik van den jongen man gevolgd, en zag nu een kleine tweepersoons auto, een sierlijk wagentje, snel wegrijden.

Achter het stuurwiel zat een jonge man in een grijs pak, en met een geruite sportpet op.

Raffles had een snellen blik met Charly Brand gewisseld, en maakte spoedig aan het gesprek een einde.

Juist toen hij wilde vertrekken, ging de deur open, en Grace wilde binnen stormen.

Bij het zien van de beide bezoekers stond zij echter eensklaps stil, en stamelde verlegen:

— Neem mij niet kwalijk, ik dacht dat de heeren al weg waren, Jack!

— Dat is mijn zuster, Mylord, een echte wild-zang, die mij het bitter moeilijk maakt! zeide Carington glimlachend.

— Ik geloof dat uw broeder u ten onrechte zwart maakt, juffrouw Carington! zeide Raffles terwijl hij het jonge meisje de hand toestak, die zij stevig drukte.

Het doet mij genoegen kennis met u te maken. Deze heer is mijn secretaris, Charles Brand. Gij zijt echter zoo snel binnen gekomen, dat gij zeker iets belangrijks met uw broeder te behandelen had, ik wil u dus niet langer ophouden.

Raffles en Charly namen afscheid, daalden de trap af en stonden een oogenblik later op straat.

— Heb je die kleine auto gezien? vroeg Raffles.

— Ik heb ze dadelijk herkend! Het is de nieuwe kleine wagen van Carson, het nieuwe lid van de Windsor Club!

— Geraden! En onze rijke leeglooper schijnt niet al te zeer in den smaak te vallen van Carington, want hij mompelde iets zeer onvriendelijks en balde de vuisten, zoodra hij den jongen man herkende. En ik geloof dat ik het al begrijp, als ik maar naar zijn zuster zie!

— Een liederlijk sujet, die Carson hernam Charly Brand, terwijl hij verachtelijk de schouders optrok. Zeer bekend in de duurste nachtcafé's, speler, don Juan, drinker en wedder! Gooit het geld met handen vol het raam uit, en heeft al menig jong meisje rampzalig gemaakt.

— Wij zullen hem dat alles vroeg of laat wel eens inpeperen, Charly! Schrijf dat jonge mensch maar op je lijstje!

— Daarop prijkt hij reeds lang, Edward! Mij dunkt dat hij een der eerste is, die in de termen valt, een nachtelijk bezoek van je te ontvangen! Waar gaan wij heen?

Raffles raadpleegde zijn horloge, en antwoordde:

— Het is nog vrij vroeg, wij kunnen wel eens naar de Windsor Club gaan, en er een partij biljarten, dan kunnen wij tevens mijnheer Carson eens gadeslaan.

Hoofdstuk IV.

De Match.

Er waren omstreeks tien dagen verlopen, na het bezoek van Raffles aan Carington, en de avond van de match tusschen Harry Fowke en den gemaskerde was aangebroken.

Alle sportbladen hadden zich met de zaak bemoeid, het geval druk besproken, en eenige hadden zelfs de vraag opgeworpen, of het wel toelaatbaar was dat een bokser, die zijn naam bekend maakte, den strijd aanbod met iemand, die zich niet bekend wenschte te maken.

Maar die vraag werd vrij spoedig ten gunste van den onbekenden bokser beslist, want het kwam immers menigmaal voor dat een bokser een pseudoniem koos, waaronder hij jarenlang streed, zonder dat men juist zijn werkelijken naam kende.

Natuurlijk hadden allen getracht, te ontdekken, wie de onbekende bokser was, maar niemand was er in geslaagd, een antwoord op die vraag te geven.

Carington werd belegerd door sport-journalisten, maar hij was onvermurwbaar en liet niets losaangaande den persoon van den geheimzinnigen bokser, noch omtrent de redenen, die hem dwongen gemaskerd te strijden.

Fowke had zich in die tien dagen duchtig voorbereid en hij was zeker van de overwinning.

De wedstrijd zou plaats hebben in een tamelijk groote zaal en daar er een behendige reclame was gemaakt, begonnen de bezoekers reeds om zeven uur op te dagen, teneinde zich een goede plaats te verzekeren.

Fowke had reeds drie boksers van naam geklopt en men verwachtte een spannenden wedstrijd.

In het midden van de vierkante zaal was het podium opgeslagen, ruim een meter hoog en afgesloten door een dubbele rij strakgespannen touwen.

Juist in het midden boven dit podium, waarvan de vloer met linnen was overtrokken, hing de zeer krachtige elektrische lamp, die het podium daghelder zou verlichten.

Links en rechts stonden de stoelen voor de juryleden bestemd en de helpers in hun wollen truien of in hemdsmouwen kwamen nu en dan reeds een kijkje nemen.

Om half acht was de zaal zoo goed als geheel gevuld.

Charly Brand had bijtijds voor een paar ringplaatsen gezorgd en Raffles en hij hadden een uitstekende plaats op de voorste rij.

De avond begon met eenige amateurswedstrijden, waaraan slechts weinigen eenige aandacht wijdden en daarop volgde een belangwekkende wedstrijd tusschen den Senegalist Battling Siki en den Ier O'Brien, die in het voordeel van den neger eindigde, na een spannenden wedstrijd, die volle tien rondes had geduurd.

Na de pauze traden opnieuw eenige boksers van weinig bekendheid op en toen brak het groote oogenblik aan, waarnaar allen reikhalzend hadden uitgezien.

Het eerst beklom Fowke het podium, daverend toegejuicht door zijn vele aanhangers.

Hij droeg een gebloemde chambre cloack en zijn helpers volgden hem op den voet, gewapend met hun emmers, kommen, handdoeken en sponzen.

En nauwelijks had hij in zijn hoek plaats genomen, of langs het smalle gangpad naderde een man, eveneens in een soort pij gehuld, die met een koord om zijn middel werd dichtgehouden.

Hij droeg een masker van een zeer eigenaardigen vorm en blijkbaar van zeer dunne zijde vervaardigd, dat zijn gelaat zoo goed als volkomen bedekte en alleen de oogen en een stuk van het gladdede voorhoofd vrij liet.

Voor het overige bedekte het masker neus, wangen, mond en kin.

Het werd met een paar banden achter het hoofd bevestigd.

De man liep met vlugge, veerkrachtige treden over het gangpad, gevolgd door twee secondanten, waarvan de een Jack Carington was.

Hij beklom het trapje van het podium, dook onder de touwen door en bleef een oogenblik staan, bestraald door het kalkwitte licht van de booglamp.

De secondanten van de tegenpartij en Fowke zelf, keken hem nieuwsgierig aan en na een op fluisterenden toon gevoerd, kort gesprek, traden de beide secondanten op den gemaskerde toe en

bevoelden het masker, om te zien of het niet te dik was.

Hun onderzoek scheen bevredigend uit te vallen en de gemaskerde ging langzaam naar zijn stoel.

De kamprechter trad in het strijdperk, met de vier handschoenen in de hand en noodigde de secondanten van beide partijen uit, zich te komen overtuigen, dat zij volkomen volgens de voorschriften waren, niet hard gemaakt en niet te licht.

De handen der beide bokkers waren reeds met de linnen zwachtels verbonden en zij behoefden dus niets anders meer te doen, dan zich de handschoenen te laten aantrekken.

Daarop verwijderden zij zich en de beide bokkers waren nu alleen met den kamprechter, die haastig het reglement afbrabbelde en toen met stemverheffing voortging, op Fowke wijzend :

— Harry Fowke, van Londen, drie-en-twintig jaar, achtenzeventig kilo, school Mortimer! Wat de tegenpartij aangaat, mijne heeren, ik ben alleen in staat om ouderdom en gewicht aan te geven! Zevenentwintig jaar, achtenzeventig en een half kilo, eveneens uit Londen. De voorwaarden zijn bekend, mijne heeren! Tien ronden van twee minuten, met een voortzetting van hoogstens 3 ronden van drie minuten!

En daarop wendde hij zich tot de beide tegenstanders en besloot :

— Mijne Heeren, het is aan u!

De beide tegenstanders stonden op en lieten hunne mantels vallen, die onmiddellijk door hun secondanten werden weggehaald.

En Raffles moest zich zelf bekennen, dat hij nog nimmer een menschelijk lichaam had gezien, zoo volkomen en bewonderenswaard als dat van den gemaskerde.

De huid glanzend als zijde, had een kleur als lichtbrons. De ledematen van den onbekende waren volkomen evenredig en van een klassieke schoonheid, de schoonheid welke de beeldhouwers uit het oude Rome aanbadden en in hun beeldhouwwerken tot uiting brachten.

De man was iets langer dan vijf voet en kleiner dan zijn tegenstander, maar geen lijn aan zijn lichaam, of zij was onberispelijk, geen beweging, of zij was volmaakt schoon.

Raffles boog zich naar Charly over en fluisterde hem toe :

— Hij herinnert mij aan het standbeeld van Antonius, dat in het Louvre staat en ik vind hem schooner dat de Apollo van Belvédère! Het

is bijna zonde, dat onberispelijke lichaam te laten ontsieren door builen en gekleurde vlekken!

Zelfs Fowke scheen een oogenblik getroffen te zijn door de buitengemeene bevalligheid van zijn tegenstander.

Het was den gemaskerde aan te zien, dat hij zich volkomen op zijn gemak gevoelde en ook dat hij zich getraind had op een wijze, die al zijn lichamelijke vermogens tot het uiterste moesten opvoeren.

Hij stond onbewegelijk zijn tegenstander af te wachten, de beenen een weinig gestrekt, de rechterarm in dekking voor borst en kaak — de linker gereed om toe te stooten.

Het volgende oogenblik was de strijd begonnen.

En het bleek spoedig, dat Fowke misschien meer spierkracht had, en ook harder sloeg, maar dat de gemaskerde beschikte over een fabelachtige snelheid, en een verfijnde techniek — en tenslotte over een kalmte en een vermogen om de harde slagen van zijn tegenstander te verduren, dat bewondering afdwong.

In de eerste ronde scheen hij er zich toe te willen bepalen de zwakheden van zijn tegenstander te doorgronden en diens geliefkoosde stooten te leeren — met het onvermijdelijk gevolg dat hij een paar malen op de borst en in de zijde geraakt werd.

Zelf had hij maar een enkelen stoot kunnen toebrengen en als de stoot niet een haar had gemist, dan was de wedstrijd waarschijnlijk reeds toen beëindigd, want de slag werd bliksemsnel toegebracht en zou Fowke zonder twijfel geveld hebben, wanneer deze niet juist op het laatste oogenblik gedoken had.

De twee strijders begaven zich naar hun hoeken en vliegensvlug kwamen hun secondanten op het podium gewipt en begonnen hun koelte toe te wuiven en hunne borsten en armen met natte sponzen te bevochtigen.

— Hij moet het vreeselijk warm en benauwd hebben onder dat zijden masker! zeide Charly zachtjes tot Raffles.

— Dat kan bijna niet anders! antwoordde deze. Ik hoop voor hem, dat hij den strijd spoedig kan beslissen.

— Wat denk je ervan?

— De gemaskerde bokst uitstekend — maar Fowke heeft langer armen en zijn slagen komen geweldig hard aan. De man met het masker is echter sneller — en als hij maar bijtijds de

zwakke plek van Fowke weet te ontdekken, dan weet ik nog niet zoo zeker, of hij de overwinning niet zou behalen.

De gong luidde en vliegensvlug verdwenen de secondanten weder van het tooneel.

De twee tegenstanders sprongen veerkrachtig op, en Fowke scheen het erop gezet te hebben, in deze ronde zijn tegenstander uit te slaan.

Hij liet een regen van harde stooten op den gemaskerde neerdalen, welke deze niet allen ontwijken kon, al verdedigde hij zich schitterend.

Een korte opzwaai tegen de valsche ribben benam hem een oogenblik den adem en voor hij zich geheel had kunnen herstellen, trof hem een geweldige kaarsrechte stoot tegen de kin.

Een kreet steeg op onder de toeschouwers.

De gemaskerde zocht den vloer.

Dadelijk boog de kamprechter zich over hem heen, en begon te tellen, terwijl hij woest met zijn arm zwaaide.

Bij den vijfden tel lag hij op de knieën.

Reeds wilde Fowke op hem toestormen om hem den genadeslag te geven, maar de kamprechter duwde hem verontwaardigd terug en ging voort met tellen.

Bij den zevenden tel had de gemaskerde zich half opgericht en de negende was nog niet afgeroepen of hij stond wankelend op beide voeten.

Onmiddellijk sprong Fowke op hem toe en wilde hem met een waarlijk verschrikkelijken hook van de linkerhand opnieuw vellen.

Ternauwernood wist de gemaskerde den slag te ontwijken.

Hij ging in dekking, trad toen bliksemsnel op Fowke toe en de volgende seconde waren de beide bokkers als het ware aaneen geplakt in een clinch, die de kamprechter met geweld moest scheiden.

Hijgend stonden de beide bokkers even stil en toen wierp Fowke zich opnieuw als een wervelwind op den gemaskerde.

Hij stootte eenmaal met beide vuisten tegelijk, hetgeen hem van een kenner uit het publiek een krasse vermaning bezorgde en een van zijn vuisten trof doel.

De gemaskerde werd opnieuw tegen het hoofd geraakt, op zijde van de kaak.

Hij sloeg terug, in een uiterste krachtsinspanning, en raakte Fowke vlak op den mond, die onmiddellijk begon te bloeden.

Maar hij zelf gleed op den grond en bleef liggen, den arm over het hoofd.

Weer begon den kamprechter te tellen.

Nauwelijks was zijn stem hoorbaar, boven het gejoel van het opgewonden publiek.

Bij den vijfden tel leek het of de gemaskerde zich even bewoog.

Zeven, acht, negen... telde de scheidsrechter en toen klonk de gong.

Een zucht van verlichting ging onder het publiek op.

De gemaskerde, op wien onwillekeurig de sympathie van een groot deel van de aanwezigen was overgegaan, was voorloopig gered.

Zijn secondanten stormden op hem toe, trokken het schijnbaar slappe lichaam snel op den stoel en Carington begon met kracht zijn armen te bewegen, terwijl een ander zijn slapen nat maakte met azijn.

De helft van de minuut rust was nog niet verstreken of de gemaskerde sloeg de oogen weder op en een diepe zucht deed zijn borst zwellen.

Fowke, die het zag en zich op een seconde na, de overwinning zag ontgaan, vloekte binnensmonds, terwijl zijn helpers zijn lippen reinigden en hem koelte toewuifden.

Hij voelde zelf zeer goed, dat de ronde hem veel inspanning had gekost en hij betwijfelde of hij dit spelletje zou kunnen herhalen.

Hij hoopte nog, dat zijn verschrikkelijke slagen den tegenstander zoodanig zouden hebben uitgeput, dat hij geen kracht meer had, maar daarin bedroog hij zich toch.

De zestig seconden van rust tusschen de beide rondes waren voldoende geweest om den onbekenden bokser weder op de been te brengen en daar stond hij nu weder tegenover den reusachtigen Fowke, lenig, vlug en schoon als een jonge boschgod.

Fowke begon den tegenstander voorzichtig eens aan den tand te voelen, maar hij kon er volstrekt niet in slagen door de hechte dekking heen te komen.

Zij vuisten ontmoetten overal de benedenarmen van den tegenstander, die wel van staal leken te zijn.

Een kaakslag trof maar half doel en een van zijn beroemde linksche opzwaaien trof de lucht, zoodat hij bijna het evenwicht had verloren, waarvan de gemaskerde aanstonds profiteerde door hem met de snelheid der gedachte opnieuw in het gelaat te raken en thans op de goede plek, tegen den kaak, even naast de kin.

Fowke werd gevloerd, maar slechts voor vijf tellen, want zijn kaken konden een stootje velen.

Maar tien tellen later had de gemaskerde het zwakke punt van Fowke ontdekt.

Raffles merkte het aanstonds aan zijn plotse-ling veranderde gevechtsmethode. Hij kon haar echter in de derde ronde niet meer toepassen, want reeds klonk de gong weder.

Tijdens de rust bleek het dat Fowke erg uit den neus bloedde en dat een van zijn wenkbrauwen was opengehaald, hetgeen er niet toe bijdroeg zijn uiterlijk schoon te verhoogen.

Wat den gemaskerde aangaat, hij vertoonde een paarse plek midden op de borst, ter hoogte van het hart en dat was alles.

De vierde ronde was nauwelijks eenige seconden op, of de onbekende gemaskerde maakte een uitmuntende voorbereide schijnbeweging.

Hij liet, als vermoeid, den rechterarm een weinig dalen en aanstonds maakte Fowke er gebruik van door verwoed naar zijn kin uit te vallen.

Maar met de snelheid van de gedachte ging de rechterarm weder de hoogte in, en terwijl Fowke zich moeite gaf te bedenken wat die arm wel zou willen, trof de linkervuist van zijn tegenstander hem met geweldige kracht in de maag-

holte, drie centimeters boven den gordel.

Het was een stoot, waarvan de kracht nog verhoogd werd door het meegeven van het heele lichaam, en Fowke kon hem niet verduwen. Hij ging bedoord zitten, en legde zich toen, schijnbaar zonder zich te overhaasten, languit op den vloer.

Even rolde hij heen en weder, en toen lag hij plat op den rug, de armen als een gekruisigde uitgestrekt, de mond open,

En de scheidsrechter telde hem uit . . . .

Een oorverdoovend gejubel barstte los.

De secondanten sprongen op het podium, en die van den gemaskerde wilden hem op de schouders nemen om hem in triumph rond te dragen.

Maar deze weerde hen zachtjes af, en liet zich door Carington den mantel omhangen.

Hij boog voor het juichende publiek naar alle kanten, en verliet toen, na zich overtuigd te hebben, dat zijn tegenstander reeds weder bijkwam, het podium.

Wel werd er van verschillende kanten geschreeuwd, dat hij het masker moest afdoen en dat men hem wilde kennen, maar hij stoorde er zich niet aan, en ging met vlugge schreden de zaal uit.

Hoofdstuk V.

Het geheim van den gemaskerde.

Er volgde nog een enkel nummer van beroepsboksers, wat tamelijk eentonig was, en de volle tien rondes uitduurde, zonder dat de twee tegenstanders veel meer hadden gedaan, dan clinching toe te passen, tot groote woede van het publiek, waaronder eenige zeer vertoornde lieden schreeuwend te kennen gaven, dat zij gekomen waren om te zien boksen, en niet om getuigen te zijn van een dansles.

Raffles en Charly verlieten even voor den afloop van den match de zaal, teneinde het grootste gedrang te ontgaan. En toen zij de straat bereikten, zagen zij juist twee mannen uit een zijdeur komen, in een waarvan zij Carington herkenden.

Naar zijn gestalte te oordeelen moest de andere de gemaskerde bokser van zooeven zijn.

Het masker had hij afgelegd naar het scheen, maar van zijn gelaat was niettemin niets te onder-

scheiden, want hij droeg een hoed met breeden rand, dien hij diep over zijn voorhoofd had getrokken, en hij had den kraag van zijn overjas zoo hoog mogelijk opgezet.

De beide mannen riepen een huurauto aan, en reden weg.

Raffles en Charly zagen ook om naar een huurauto, die zij vrij spoedig vonden en Raffles gaf den chauffeur last hen naar de Oxfordstreet te rijden, daar zij nog een uurtje in de Windsor Club wilden doorbrengen.

Zoodra de auto zich in beweging had gesteld begon Charly :

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik verheug er mij over dat de man met het masker gewonnen heeft!

— Zoo gaat het mij ook! antwoordde Raffles glimlachend. Het is echter een heel gewoon ver-

schijnsel, men kiest nu eenmaal bij zulke wedstrijden altijd partij — en wij gevoelden reeds bij voorbaat een weinig sympathie voor den gemaskerde, omdat wij zijn vriend Carington over hem hadden hooren spreken, als over een braven kerel, die zeer veel van zijn moeder houdt.

— Het had anders niet veel gescheeld, of Fowke had hem toch nog uitgeslagen! ging Charly voort. En als de gong hem in de tweede ronde niet gered had . . . , dan liep hij nu niet met vijfhonderd pond in zijn zak, vulde Raffles den zin aan.

De beide mannen bleven nog eenigen tijd over den match voortspreken, totdat de auto stilhield voor een groot grijs gebouw in de Oxfordstreet, waarin de Windsor club gevestigd was, en waarvan Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen Vice President was.

Maar juist toen zij den chauffeur hadden weggezonden, en het gebouw wilden binnegaan, hield Raffles Charly bij den arm tegen.

— Wat is er? vroeg de jonge man verwonderd.

Raffles antwoordde niet, maar wenkte met het hoofd in de richting van een eenzamen wandelaar, die aan de overzijde der straat met haastige schreden voortliep.

Van zijn gezicht was volstrekt niets te onderscheiden, maar toch herkende Charly hem dadelijk als den man, die in gezelschap van Carington de bokszaal had verlaten.

Waarschijnlijk had hij zijn vriend tot aan diens woning vergezeld en wilde nu te voet zijn eigen huis opzoeken.

— Kom mee — wij zullen hem eens nagaan! zeide Raffles snel. Ik wil mij volstrekt niet in zijn geheimen dringen — maar die man boezemt mij het grootste belang in en ik zou gaarne weten wie hij eigenlijk is.

De onbekende bokser liep snel voort, het hoofd nog altijd naar den grond gebogen, de rand van den hoed diep in de oogen en de kraag van zijn jas hoog op, zoodat er ook nu van zijn gelaat niets te bespeuren viel.

Een kwartier lang volgde hij de Oxfordstreet, maar even voor Piccadilly sloeg hij een breede dwarsstraat in, waar het verkeer veel minder druk was.

Het was reeds over twaalven, toen hij deze straat betrad.

Raffles en Charly zorgden dat er een behoorlijke afstand tusschen hen en den man daar voor hen bleef, zonder hem echter uit het oog te verliezen.

En weder ging de onbekende een zijstraat in, waarvan een der kanten was ingenomen door den blinden muur van een reusachtige bierbrouwerij.

Raffles en Charly zagen hem den hoek omgaan en bleven hem volgen, ofschoon zij hem een oogenblik uit het gezicht moesten verliezen.

Maar plotseling stonden zij verschrikt even stil.

Hun oor had een half gedempten kreet opgevangen.

Toen wisselden zij een snellen blik met elkander en ijlden voort.

Zij sloegen op hun beurt den hoek van de zijstraat om en daar voor hen, op ongeveer honderd Meter afstand, zagen zij een kleine groep, nauwelijks te onderscheiden door den afstand en de duisternis.

Klaarblijkelijk was er een ongeluk gebeurd.

Zij zagen echter vruchteloos om naar het rijtuig of de auto, welke het kon hebben veroorzaakt.

Zij bleven hard doorloopen en begonnen nu ook iets te onderscheiden.

Een viertal mannen was daar bijeen, waarvan er zich twee over iets of iemand schenen heen te bukken, die op den grond lag uitgestrekt, terwijl de twee anderen de stille straat afzagen, die op dit late uur zoo goed als verlaten was.

Toen klonk er een waarschuwingskreet en plotseling stoven de vier mannen weg.

Zoo snel hun voeten hun wilden dragen, liepen Raffles en Charly door, want zij begrepen thans wel dat zij hier getuigen waren geweest van een nachtelijke aanranding.

Een oogenblik later stonden zij stil bij het beweginglooze lichaam van een man, die op den grond lag, half op zijde gewenteld en die zachtjes kreunde.

Charly wilde de achtervolging van de aanranders voortzetten, maar Raffles hield hem terug met de woorden:

— Laten wij ons liever met dezen ongelukkige bemoeien, het moet de bokser met het masker zijn, te oordeelen naar zijn kleeding.

Hij bukte zich en legde zijn hand op den schouder van den man op den grond, maar trok haar dadelijk weer terug — zijn vingers hadden iets kleverigs en warms aangeraakt — het was bloed!

Voorzichtig wentelde Raffles den getroffene om, zoodat hij op zijn rug lag.

Zijn hoed was hem afgevallen in de korte

worsteling, die er had plaats gehad en zijn jas was opengerukt, met woeste haast, want de zilveren ketting van zijn horloge was doormidden gebroken.

Het was vrij donker op deze plek en Raffles haalde zijn zaklantaarn te voorschijn, en liet het volle schijnsel op het gelaat van den man rusten.

Charly kwam naderbij, maar week met een kreet van afschuw weder terug.

En aanstonds begreep hij, waarom deze man erop gestaan had, zijn gelaat met een masker te bedekken.

Want dat gelaat was van een afstootelijke leelijkheid, een leelijkheid, die niet door de natuur was veroorzaakt, maar die teweeg moest zijn gebracht door een vreeselijke verwonding.

De neus was bijna geheel verdwenen en tevens een groot stuk van de linkerkaak.

In de rechterwang gaapte een groot, onregelmatig gevormd gat en het geheele gezicht leek verwrongen te zijn en uit zijn verband gerukt.

En in zo 'erling contrast met deze monsterachtige leelijkheid, het gevolg van een afzichtelijke verminking, stonden de prachtige, groote oogen, die op dit oogenblik zoekend rondkeken, met een verwilderden blik.

Blijkbaar was de man bevreesd geweest, dat niemand hem zou willen toestaan, in het openbaar te boksen en daarom had hij gewild, dat men zijn gelaat niet zou kunnen zien.

Zwijgend keek Raffles een oogenblik naar de ontzettende wonden, die als het ware het geheele onderste gedeelte van het gelaat hadden weggenomen en toen naar het hooge, gladde voorhoofd en richtte zich toen op.

— De ongelukkige is met een mes in de borst getroffen en het is een geluk voor hem dat de punt van het wapen op een der knopen van zijn overjas is afgestuit.

Wij hebben hier natuurlijk met een berooving te doen en met een van de laaghartigste soort! De kerels die het deden moeten geweten hebben, dat deze man met vijfhonderd pond Sterling in zijn zak huiswaarts zou keeren.

Hij boog zich over den gewonde heen, die veel pijn scheen te lijden en vroeg op vriendelijke toon:

— Wilt gij mij uw adres niet zeggen, vriend? Dan zullen wij u er heen brengen.

De gewonde keek Raffles met een schuwen blik aan en antwoordde toen fluisterend, nauwelijks verstaanbaar:

— Het is in deze straat — nummer tweehonderdveertig — ik denk tien huizen verder! Maar — zoudt gij mijn moeder niet willen voorbereiden? Zij zal erg verschrikt zijn!

— Dat beloof ik u!

— Ben ik zwaar gewond?

— Gelukkig niet! Als gij een paar dagen het bed houdt, zult gij er wel geen nadeelige gevolgen van ondervinden. Zoudt gij kunnen trachten op te staan, als wij u helpen?

— Ik kan het beproeven, mijnheer! antwoordde de man.

Raffles en Charly hielpen hem zich op te richten, steunden hem onder de armen en brachten hem voorzichtig eenige huizen verder.

Raffles had een blik op den voorgevel geworpen en op de derde verdieping van het huis zag hij licht branden.

— Hebt gij een huissleutel? vroeg hij.

— In mijn jaszak, mijnheer! antwoordde de gewonde op zwakken toon, blijkbaar uitgeput. Raffles stak de hand in den buitenzak van de jas, haalde er een sleutel uit, stak dien in het slot van de buitendeur.

Toen hielp hij Charly den gewonde in de smalle vestibule te brengen en op een rustbank neer te leggen.

— Ik zal nu even uw moeder gaan waarschuwen! hernam Raffles. Hoe heet gij?

— Mijn naam is Dick Andrews.

En daarop sloot hij de oogen, blijkbaar overmand door pijn.

Raffles keek om zich heen en belde toen aan de woning van den portier aan.

De man had zich blijkbaar reeds ter ruste begeven, want Raffles moest nog eens bellen, voor hij met een tamelijk knorrig gezicht de deur van zijn woning opende.

Hij keek verbaasd naar Raffles en vervolgens naar het lichaam van Andrew op de bank en vroeg toen:

— Wat is er? Wat wilt gij? Wat heeft dat te beteekenen?

— Vraag niet zooveel, man, maar help mij aan frisch water, wat linnen en als gij het in huis hebt, verbandwatten of iets dergelijks! Een van uw huurders is op straat overvallen en beroofd.

De portier deed nieuwsgierig een paar stappen naar voren, teneinde het gelaat van den gewonde te kunnen zien en riep toen uit:

— Wel zeker, dat is Andrews, van de derde

verdieping — de Gorilla noemen de jongens hem hier in de buurt.

— Dan weten de jongens zeker niet hoe hij zoo leelijk geworden is! antwoordde Raffles kalm. Ik wilde de wonde hier verbinden, want zij bloedt tamelijk hevig. Daarna kunnen we hem naar boven dragen!

De portier ging de woning binnen en keerde terug met een kom frisch water, linnen en bloedstelpende watten.

Reeds hadden Raffles en Charly den gewonde van zijn overjas, colbert en vest ontdaan, en nu verbond Raffles snel en handig de wonde, die gelukkig niet diep bleek te zijn.

Daarop wendde hij zich tot Charly en zeide op zachten toon:

— Blijf hier even bij hem — ik zal zijn moeder op de hoogte gaan brengen!

En Raffles snelde de trappen op, belde aan de deur van de woning van Andrews.

De oude dame scheen echter nog al bevreesd te zijn uitgevallen, want Raffles moest een deel van het gesprek voeren, terwijl de deur dicht bleef.

Maar toen hij eindelijk had medegedeeld, dat Dick Andrews gewond was, vloog de deur dadelijk open en een kleine oude vrouw keek hem met ontstelde oogen aan, terwijl haar lippen beefden.

— Waar is hij, mijnheer? Waar is mijn jongen? vroeg zij, de handen vouwend.

— Hij is beneden, mevrouw, maar wij zullen hem aanstonds naar boven dragen! Gij behoeft u werkelijk niet ongerust te maken — ik geloof niet dat er gevaar dreigt! Blijf hier maar rustig wachten en maak zijn bed vast gereed! Een paar dagen rust zullen hem wel weder op de been brengen.

En met deze woorden knikte Raffles de oude dame vriendelijk en bemoedigend toe en ging snel weder naar de vestibule terug.

Het was niet zoo gemakkelijk, den gewonde de steile trappen op te dragen, maar eindelijk slaagden de twee vrienden erin.

Mevrouw Andrews stond in de deuropening, zachtjes weeklagend en de handen wringend en wees Raffles en Charly den weg naar het kleine, zeer eenvoudige slaapkamertje, waar zij den gewonde op het bed neerlegden.

Dick Andrews had de oogen gesloten, nadat hij zijn moeder met een paar op zwakken toon gemompelde woorden gerustgesteld en haar een

blik vol liefde had toegeworpen en Raffles wijdde nu al zijn zorgen aan hem.

Hij voelde hem den pols, legde zijn hand op zijn voorhoofd, en wendde zich toen tot mevrouw Andrews met de woorden:

— Wanneer er zich geen complicaties voordoen, mevrouw, dan zal uw zoon geen nadeelige gevolgen ondervinden van deze laaghartige aanranding — behalve natuurlijk dat hij zijn vijfhonderd pond kwijt is.

— Zijn vijfhonderd pond? herhaalde de oude dame verbaasd.

— Wel zeker mevrouw! Het geld dat hij vanavond verdiend heeft door den bokswedstrijd van Harry Fowke te winnen! hernam Raffles.

— Een bokswedstrijd? Ik begrijp volstrekt niet wat gij bedoelt! Wilt gij zeggen dat mijn jongen vanavond om geld gebokst heeft?

— Wist gij dat dan niet? Dan doet het mij leed, mevrouw, dat ik mijn mond voorbij gesproken heb! hernam Raffles op levendigen toon.

— Mijn zoon had mij gezegd, dat hij een van zijn vrienden ging bezoeken, mijnheer! zeide mevrouw Andrews, terwijl er tranen in haar oogen kwamen. Mijn God, dat het hier toe moest komen! Mijn jongen als beroepsbokser! Maar hij deed het voor mij, mijnheer, wij hadden geld noodig, daar behoef ik geen geheim van te maken! Zeg mij — hebt gij hem gezien?

— Ik zag hem winnen, mevrouw?

— En — en heeft hij zich... zooals hij nu is... in het publiek durven vertoonen. Hij, die altijd zoo schuw voor de menschen wegkruipt en zich overdag bijna niet meer op straat durft vertoonen?

— Hij droeg een masker, dat zijn gelaat geheel verborg, mevrouw en niemand kende zijn naam, zelfs zijn tegenstander niet. Het was alleen aan mijnheer Carington, zijn vriend, bekend, dat hij vanavond zou trachten Harry Fowke te verslaan, die tot alle boksters een uitdaging had gericht, om met hem te strijden. De winnaar zou vijfhonderd pond Sterling krijgen. De schurken, die uw zoon hebben overvallen, moeten hem gevolgd hebben en hem vlak bij uw huis hebben opgewacht om hem van dat geld te berooven! En zeg mij nu eens, mevrouw — heb ik het bij het goede einde, als ik vermoed dat die afschuwelijke verminking het gevolg is van een verwonding door een granaatscherf?

— Zoo is het, mijnheer, antwoordde de oude vrouw. O, wanneer gij hem vroeger gekend

hadt! Maar stil — gij kunt u zelf overtuigen.

Zij liep snel op een kleine secretaire toe, trok een lade open en nam er een portret uit, hetwelk zij Raffles ter hand stelde, met de woorden:

— Dit portret is drie jaar geleden opgenomen. Raffles bekeek de photo aandachtig.

Het was de beeltenis van een schoonen jongen man, met een gelaat van buitengewone regelmatigheid, en gekleed in de uniform van eerste luitenant.

— De oogen zijn nog dezelfde, mevrouw! zeide Raffles, terwijl hij de oude vrouw het portret teruggaf.

— Godlof! hernam de oude dame. Zijn lieve oogen zijn gelukkig niet geschonden! Maar die afschuwelijke verminking heeft het hem toch onmogelijk gemaakt, ergens een goede betrekking te krijgen, mijnheer! Iedereen gevoelt afschuw voor mijn armen jongen, niemand kan hem zonder huiveren aanzien, naar het schijnt!

— Maar heeft hij nooit getracht hierin verbetering te brengen?

— Verbetering? Is dat dan mogelijk?

— Zonder eenigen twijfel, mevrouw! Bekwame chirurgijns zijn er reeds herhaalde malen in geslaagd, het vernielde weefsel door ander te vervangen! Ik ken gevallen, waarbij zelfs een geheele onderkaak door een kunstmatigen werd vervangen, en zoo goed, dat er niets van te bespeuren viel. Vaak komt het voor, dat stukgeschoten hoofdbeenderen als het ware worden gerepareerd!

— Maar dat alles zal vreeselijk veel geld kosten, mijnheer! Mijn zoon heeft er ook al eens aan gedacht, maar ik zeide het u reeds, wij zijn arm.

— Wij spreken nog wel eens over deze aan gelegenheid, mevrouw, hernam Raffles. Thans verlaten wij u, maar mijn vriend zal u over een half uur eenige medicijnen komen brengen, welke gij uw zoon moet ingeven. Gij behoeft echter volstrekt niet bij hem te waken, want gij zult zien, dat hij rustig gaat slapen, zoodra gij hem wat van het geneesmiddel hebt ingegeven. En morgenochtend kom ik naar uw zoon zien, dat beloof ik u.

— Zijt gij een dokter?

— Ook dat ben ik, mevrouw! antwoordde Raffles glimlachend. Hij ging nog eens naar den gewonde zien, die met gesloten oogen onbewegelijk ternerder lag, en gaf Charly een wenk, om met hem te vertrekken.

Zoodra zij weder op straat stonden, begon Charly:

— Ik kan mij nu begrijpen, waarom die arme kerel er zoo op gesteld was, onbekend te blijven!

— Het was niet alleen zijn afzichtelijk uiterlijk dat er hem toe dwong, maar ook de vrees, dat zijn moeder iets zou vernemen! Het is duidelijk dat die menschen bittere armoede lijden en dat Dick Andrews tot dit laatste redmiddel zijn toevlucht heeft genomen, om zich wat geld te verschaffen. Hij mag dan afschuw inboezemen door zijn uiterlijk — hij heeft een hart als goud — dat is zeker.

Hoofdstuk VI.

Ware Liefde.

Den volgenden dag was het geheim gemeengoed geworden.

Dat was zeker niet de schuld van Raffles en Charly, die er niet aan gedacht hadden de politie in de zaak te mengen.

Waarschijnlijk echter had de portier van het huis geklapt, en misschien ook had de oude mevrouw Andrews zelve zich eenige woorden laten ontvallen, die gretig verder werden gebracht.

Hoe het ook zij, reeds vroeg in den morgen kwam er een inspecteur ten huize van Andrews, en de oude vrouw was wel genoodzaakt het verhaal van den overval te doen en te verhalen hoe

haar zoon beroofd werd van het geld, dat hij zich door den boks-match had weten te verschaffen.

Er werd aanstonds een onderzoek ingesteld maar de politie kon geen spoor van de vier straatroovers ontdekken.

Wat Carington betreft — Raffles had hem dadelijk met een telegram op de hoogte gesteld, en reeds om tien uur verscheen de jonge man in het huis van zijn vriend, en vertoefde een vol uur aan zijn ziekbed.

Gelukkig was de wondkoorts uitgebleven, en alles wees er op dat binnen enkele dagen Dick Andrews weder de oude zou zijn,

Voor hij zou heengaan, wenkte Dick den jongen ingenieur nog eens bij zich, en een vuurroode blos steeg in zijn afschuwelijk gelaat op, toen hij op zachten toon vroeg:

— Weet Grace het?

— Ja, ik heb het haar gezegd! Ik heb haar gezegd dat je dit deed alleen om je lieve moeder te kunnen helpen. Ik heb haar gezegd dat dit je eenige kans was, om te voorkomen dat... dat...

— Dat de deurwaarder hier kwam om het boeltje te verkoopen, vulde Dick den zin op bitteren toon aan. En dat zal nu toch wel gebeuren, nu ik mijn vijfhonderd pond kwijt ben!

— Ik zal je wat zeggen, Dick! riep Carington op levendigen toon. Je weet dat ik een bestelling heb gehad van Lord William Aberdeen. Ik heb een brug voor hem moeten bouwen voor een van zijn groote landgoederen. Welnu, ik zal hem nu reeds om het honorarium vragen en dan kan ik je leenen, zooveel je hebben wilt. Je geeft het mij terug, wanneer je een betrekking hebt!

— Neen, Jack, dat kan ik niet aannemen! zeide Dick hoofdschuddend en op vasten toon. Je praat van een betrekking, maar wie geeft er een aan een afschuwelijk wezen als ik ben? Kinderen gaan huilen als zij mij zien, vrouwen loopen verschrikt weg en zelfs mannen kunnen mijn aanblik nauwelijks verdragen! Ik heb nu wat copiëerwerk, dat ik thuis kan doen, maar jij zelf weet wel wat dat oplevert. Ja, als wij ons fortuintje niet waren kwijt geraakt, omdat vader zoo onverstandig was, in het laatst van den oorlog te gaan speculeeren.... dan had ik misschien een behoorlijk vak geleerd, dat ik desnoods binnenshuis kon uitoefenen, maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer! Als ik niet zoo'n gedrocht was, dan zou het mij natuurlijk heel wat gemakkelijker vallen ergens een plaats te krijgen. Maar het denkbeeld doet mij huiveren, dat ik iederen dag als de zon schijnt door de straten van Londen zou moeten loopen met mijn afzichtelijke tronie!

— Denk daar toch niet voortdurend aan! riep Jack uit. Je vergalt je zelf je leven op die wijze! De dieven worden misschien nog wel gevonden en als dat niet het geval is, dan zal ik je desnoods dwingen een leening met mij te sluiten! Ik ben er van overtuigd dat Lord Aberdeen een deel van mijn honorarium vooruit zal willen betalen!

— En desnoods het volle honorarium, mijn-

heer Carington! liet plotseling een stem zich hooren.

Raffles had zooveen de deur geopend en de laatste woorden van Carington gehoord.

De jonge ingenieur was verbaasd opgesprongen en riep:

— Gij hier, Mylord?

— Ja, waarde Carington! Het toeval vervult soms een groote rol in ons leven! En toch is het heel eenvoudig. Ik ben gisteren avond tamelijk onbescheiden, uw vriend Dick gevolgd en ik moest er in de verte getuigen van zijn, helaas zonder het te kunnen verhinderen, hoe hij werd uitgeplunderd en van zijn vijfhonderd pond sterling beroofd, nadat men hem had neergestooten! Ik ben een weinig docter, zooals gij misschien zult weten en als zoodanig was het natuurlijk mijn plicht te zorgen dat uw vriend hier veilig werd heengedragen. Ik had aan mevrouw Andrews beloofd, dat ik nog eens naar hem zou komen omzien en daarom ben ik hier. Ik hoorde juist wat gij zeidet over het honorarium en het spreekt van zelf, dat ik u gaarne het overeengekomen bedrag zal uitbetalen.

— Ik wist wel dat ik op u zou kunnen rekenen! riep Carington op levendigen toon. Als gij nu nog dien koppigen betweter zoudt kunnen overhalen eenig geld van mij terleen aan te nemen, dan waren wij allen geholpen!

Raffles wendde zich naar den gewonde, keek hem glimlachend aan en zeide toen:

— Gij hoort wat uw vriend zegt! Ik zou maar zoo verstandig zijn om aan zijn verlangen te voldoen!

— Maar ik zal hem het geld nooit kunnen terugbetalen, Mylord! zeide Dick wanhopig.

— Dat zult gij zeker wel! hernam Raffles op ernstigen toon. Gij zijt jong en sterk, gij kunt werken!

— Ik werk zooveel ik kan, dat verzeker ik u en alles zou misschien wel goed gaan, als ik niet....

Hij zweeg en wendde het hoofd naar den muur.

Maar Carington nam Raffles een weinig terzijde en zeide op zachten toon:

— Hij betaalt de schulden, die zijn vader heeft achtergelaten!

— Wie is zijn schuldeischer?

— Een zekere Harold Carson, Mylord! antwoordde de jonge ingenieur, een rijke leeglooper, dien gij wel niet zult kennen!

Raffles had een beweging van verrassing niet kunnen onderdrukken.

— Ik ken hem integendeel heel goed, hij is lid van de Windsor Club, waarvan ik vice-president ben.

— Het is onbescheiden van mij, Mylord — maar mag ik weten, of hij een vriend van u is?

— In het geheel niet! Ik heb nauwelijks eenige woorden met hem gewisseld!

— Ik vraag het slechts hierom, Mylord, omdat gij in dat geval misschien eenigen invloed op hem kunt uitoefenen, teneinde hem te bewegen, een weinig minder hardvochtig tegen dien armen Dick op te treden!

— Ik zal zien wat ik doen kan! antwoordde Raffles.

— Geloof gij dat Dick spoedig zal herstellen?

— Ik denk, dat hij overmorgen weder zal mogen opstaan!

— Dat is prachtig! Maar hoe vreeselijk is het, dat hij nu met één slag beroofd is van de opbrengst van den boksmatch! Hij had zich al gouden bergen voorgesteld, die goede jongen! Hij wilde zijn moeder, die het zeker noodig heeft, een week naar zee zenden, hij wilde een groot deel van zijn schulden afdoen, hij wilde een kleine draaibank koopen, om die op zijn zolder op te stellen en daarmee zijn brood trachten te verdienen — want hij is een heel kundig mechanicien — wat weet ik al! En dat alles is nu in rook vervlogen!

— Ik geloof integendeel, dat dit alles te herstellen is, mijn waarde Carington! En Raffles vertrok eenige oogenblikken later, nadat hij de wonde had onderzocht en het verband had vernieuwd.

Eenige dagen verlieden en op den vierden dag na den aanslag mocht Dick Andrews weder opstaan.

Zijn krachtig gestel had de overwinning behaald en de wonde sloot zich voortreffelijk.

Het was in den avond van den daarop volgende dag, toen Dick tegenover zijn moeder in de eenvoudige huiskamer zat, het hoofd in de handen gestut.

Tegenover hem zat de oude vrouw en sporen van tranen waren duidelijk op haar wangen te zien.

Nadat er geruimen tijd een zwijgen in het vertrek had geheerscht, sprong Dick eensklaps op en riep uit:

— Er moet iets gedaan worden! Het helpt

niet dat ik hier als een onnoozele zwakkeling blijf zitten! De schurk is in staat om zijn bedreiging ten uitvoer te brengen, moeder, welke hij vanmiddag heeft geuit, en onze meubelen te laten verkoopen! Er is niets aan te doen — ik ga nu dadelijk naar Jack en ik zal hem het geld ter leen vragen, dat hij al een paar dagen voor mij ter zijde heeft gelegd, maar dat ik tot dusverre heb geweigerd!

De oude vrouw barstte in tranen uit en zeide snikkend:

— Maar wat daarna, Dick? Het is niet genoeg als je dezen termijn betaalt! Daarna komen er nog andere!

— Wij zullen wel zien, moedertje! hernam Dick en hij stond op, liep om de tafel heen en streefde de oude vrouw teeder over het witte haar.

Daarop nam hij snel zijn hoed met den breeden rand, trok zijn overjas aan, zette den kraag zoo hoog mogelijk op en verliet het vertrek, nadat hij aan zijn moeder had beloofd, zoo spoedig mogelijk te zullen terugkeeren.

Het huis van Jack Carington was op nauwelijks een half uur loopens afstand van het zijne gelegen en hij bereikte het omstreeks negen uur in den avond.

De portier van het huis deelde hem echter mede, dat de jonge ingenieur niet thuis was en reeds wilde Dick teleurgesteld heengaan, toen het hem inviel, dat hij aan Jack's moeder kon vragen, wanneer haar zoon terug zou keeren.

Hij beklom dus haastig de trappen en wilde juist aan de woningdeur aanbellen, toen hij daarbinnen het gerucht van een worsteling meende te hooren en daar boven uit de gesmoorde stem van een man, — een stem die hem goed bekend was, die hij pas dienzelfden middag had gehoord — een hatelijke, scherpe stem — — —

Hij trachtte de kruk van de gangdeur om te draaien, maar toen dit niet lukte, liep hij haastig verder de gang in en trad de kleine keuken binnen, die met een afzonderlijke deur op het portaal uitkwam.

De keuken stond door een deur in verbinding met de kleine huiskamer en vandaar kon men de werkkamer van den jongen ingenieur bereiken.

En daar, achter de gesloten schuifdeuren klonk het gerucht van de worsteling nu duidelijker dan zoeven.

En de stem van den man riep:

— Je wilt dus niet goedschiks, kleintje? Je zult het aan jezelf te wijten hebben, ik ben er

niet de man naar om mij te laten afwijzen!

Het volgende oogenblik vlogen de schuifdeuren open.

Dick Andrews stond op den drempel.

Hij bekommerde zich op dat oogenblik niet om zijn afschuwelijk uiterlijk — hij dacht alleen maar aan het gevaar, waarin het meisje verkeerde, dat hij boven alles liefhad en dat thans hijgend en doodsbleek worstelde in de armen van Harold Carson, die haar omvat hield en haar naar de breede rustbank had gedrongen, die in een hoek van de kamer stond.

Een paar stappen brachten Dick tot vlak bij het worstelende paar.

Hij greep met zijn krachtige vuist den aandrander in den nek, die onwillekeurig zijn prooi losliet.

En het volgende oogenblik lag hij in een hoek van de kamer, weggeslingerd door de sterke vuist van Dick Andrews.

Het meisje liet zich met de handen voor het gelaat op de rustbank zinken, geheel ontdaan door het voorval.

Carson kwam langzaam overeind, een blik vol haat in zijn oogen en sissend kwam het over zijn lippen:

— Dat zal ik je betaald zetten, kerel! Je weet op welke wijze ik je in mijn macht heb! En je weet wat deze brutaliteit je kan kosten!

— Ik weet het! Gij kunt mij en mijn moeder verderven en toch, als ik het nog eens moest doen — ik zou je opnieuw in den nek nemen en je wegslingeren, zooals ik gedaan heb! hernam de mismaakte met sidderende stem, terwijl hij zijn gelaat van het jonge meisje afgewend had, dat vol dankbaarheid naar hem opzag.

— Ja, ik begrijp het al! riep nu Carson met een hatelijken grijnslach uit. Ik weet wel wat dit te beteekenen heeft! Mijnheer de Gorilla is verliefd op dat mooie kind, nietwaar? Nu, ik wensch je veel succes! Ik twijfel er niet aan of zij zal aan jou wel de voorkeur geven boven mij, ha, ha!

Hij was naar de deur geslopen, nam zijn hoed en wandelstok van de tafel en zou gaan.

Dick was zeer bleek geworden en kon met moeite zijn drift beheerschen.

Toen kwam het op doffen toon over de lippen:

— Ga weg — of ik vergrijp mij aan je, hondsvot! En waag het niet nog eens, miss Grace met een vinger aan te raken, want de Gorilla zou je toonen, dat hij niet met zich laat spotten!

— Het is goed! Ik ga — maar, wij zien elkaar terug! Voor den rechter zou ik denken.

En het volgende oogenblik was hij verdwenen, en trok de deur met een harden slag achter zich dicht.

De beide jongelieden bleven alleen.

Dick stond nog altijd met afgewend gelaat.

Maar eensklaps sidderde hij — een zachte hand had zich op zijn arm gelegd en een meisjesstem vroeg op een toon vol medelijden en vriendschap:

— Is het waar wat die ellendeling daar zeide, Dick?

— Het is zoo, Grace!

— Kan hij je ongelukkig maken, jou en je moeder?

— Als hij wil, dan kan hij ons morgen op straat laten zetten.

— En — dat heb je getrotseerd — om mijnentwille?

— Je weet wel, Grace, dat ik om jou den dood zou trotseeren! antwoordde Dick eenvoudig. Praat er niet meer over — ik moest het doen, dat begrijp je wel!

Een oogenblik werd er niet gesproken en toen hernam Grace met een bevende stem:

— Ik — ik heb van Jack gehoord wat je gedaan hebt voor je moeder! Je hebt gewonnen van dien vreeselijken Fowke! Ik — ik vind het heel flink van je en... zeg Dick, zou je mij niet eens aanzien, als ik met je spreek?

Maar de jonge man maakte een gebaar van schrik en antwoordde:

— Nooit — neen, dat nooit! Je weet wel hoe afschuwelijk ik ben — monsterachtiger dan een aap — mismaakt en verschrikkelijk om aan te zien!

— Ik geloof niet dat het zoo erg is! hernam Grace met een bevend stemmetje. Een man met een hart als het jouwe — die kan toch niet oprecht leelijk zijn? Dick, ik zou je willen danken voor je tusschenkomst, — maar ik kan het onmogelijk doen, als je voortdurend een anderen kant blijft uitzien! Toe — kijk mij aan!

— Ik — ik kan niet! zeide Dick met inspanning.

— Je weigert mij dus een verzoek, nadat je mij juist uit de handen van dien schurk gered hebt. Kijk mij aan!

Langzaam, terwijl een bloedgolf in zijn gelaat steeg, wendde Dick het hoofd om.

Hij stond buiten het schijnsel van de lamp.

Maar Grace, die zijn beide handen had gegrepen, om hem zoodoende te dwingen haar aan te kijken, zag zijn oogen — prachtige, zielvolle oogen, die op dit oogenblik een uitdrukking hadden van onduldbare smart en waarin de tranen slechts met moeite terug gedrongen schenen te worden.

En er lag ook zoiets smeekends in die groote heldere oogen, dat Grace zich beschaamd moest afwenden.

De lippen van het meisje trilden, toen keek zij opnieuw schuw naar het vreeselijk verminkte gelaat — en toen klonk het zachtjes :

— Ik wist wel dat het niet zoo erg was ! Je hebt zulke mooie oogen !

— Ik dank je voor die woorden, Grace ! zeide Dick op schorren toon. En laat mij nu gaan — ik kan het niet langer verdragen ! Ik had Jack willen spreken — maar nu hij er niet is, nu ga ik maar spoedig weer heen ! Je moeder is immers ook niet thuis ?

— Neen, Dick ! zij bezoekt haar zieke zuster. Maar ik laat je niet gaan, voordat je beloofd hebt te zullen terugkomen !

— Terugkomen ? herhaalde de mismaakte op een toon alsof hij niet goed had verstaan.

— Je verstaat mij heel goed ! hernam Grace glimlachend. Ik — ik ben een domme gans geweest, een lichtzinnig, onhebbelijk schepsel ! Je bent heelemaal niet leelijk ! En overigens — ik ben ook niet zoo verbazend mooi !

Snel maakte zij haar handen los en ijelde met een hoog roode kleur naar de deur, want zij had daarbuiten voetstappen gehoord.

Maar Dick stond als verbijsterd, blijkbaar niets begrijpend, van wat er voorviel. Toen begonnen zijn oogen te glanzen en zijn geheele lichaam trilde zoo hevig, dat hij op een stoel moest gaan zitten.

Toen ging de deur open en Jack trad binnan.

Hij keek een oogenblik verbaasd van de een naar den ander en voor hij wist wat er aan de hand was, vloog zijn zuster hem om den hals, zoende hem op beide wangen en fluisterde hem in :

— Hij is heelemaal niet zoo erg leelijk — hij is veel beter dan wij allen bij elkander — hij is dapper.... en hij heeft zulke prachtige oogen !

En voor haar broeder iets kon zeggen, was het jonge meisje haastig het vertrek uitgewipt.

Jack keek even naar de dichte deur, toen naar zijn vriend en zeide niets anders dan :

— Ei, ei !

— Ja, dat mag je wel zeggen ! hernam Dick met een verlegen lachje zijn handen grijpend. Ik geloof dat ik droom — zou je mij niet eens in mijn armen kunnen knijpen ?

— Je bent klaar wakker, man ! riep Jack lachend uit. En vertel mij nu maar eens, wat je eigenlijk hierheen voert, op dit zonderlinge uur en hoe het komt, dat Grace eensklaps van meening veranderd is tegenover jou !

— Och, het had weinig om het lijf ! zeide Dick ontwijkend.

En in enkele woorden deelde hij den jongen ingenieur mede, wat er zoeven was voorgevallen.

Jack had met gebalde vuisten en bleek gelaat toegeluisterd en riep toen woedend uit :

— Ik had haar gewaarschuwd ! O, die ellendeling, ik breek hem al zijn ribben, als ik hem tegen kom.

— Neem mij niet kwalijk, Jack, je weet dat ik je graag een pretje gun, maar dat moet je aan mij overlaten ! riep Dick Andrews uit. En nu wil ik je niet al te lang ophouden ! Dus kort en goed, kun je mij aan dat geld helpen ?

Jack trok een bedenkelijk gezicht en antwoordde :

— Ik had je het geld kunnen leenen om aan de eerste behoefte te voldoen ! Maar nu je je de vijandschap van dien Carson op den hals hebt gehaald, nu zal hij alles tegelijk willen hebben, waartoe hij het recht schijnt te hebben en dat is zulk een hoog bedrag, dat ik vrees, je niet te kunnen helpen. Hoeveel was het ?

— Alles en alles is het nog ruim achthonderd pond Sterling !

Jack maakte een luchtsprong van schrik en verbazing en riep uit :

— Goede hemel, mijn salaris voor het teekenen van de brug bedraagt dertig pond Sterling.

Dat had je natuurlijk kunnen krijgen. Maar achthonderd pond Sterling, neen, ik zou evengoed kunnen trachten de maan van den hemel te halen. Maar al heb ik het niet zelf — ik weet iemand, die je misschien zou kunnen en willen helpen.

— Wie zou dat dan zijn ?

— Lord Aberdeen ! Hij staat bekend als een philanthroop en ik weet dat hij zeer veel belang in je stelt ! Hij heeft je geheel genezen, zonder er een penny voor te vragen, hij heeft een belooning uitgelooft voor het opsporen van de dieven, die je vijfhonderd pond hebben ontroofd en hij heeft herhaaldelijk met mij over je gesproken, terwijl je nog ziek was.

— Maar ik ben een vreemdeling voor hem! Met welk recht zou ik zijn hulp kunnen inroepen?

— Met hetzelfde recht als duizende andere Londenaren, die hij op de een of andere wijze helpt! Je hoeft het trouwens niet als een aalmoes aan te nemen. Later zul je wel weer geld verdienen en Mylord kan wachten, als was het jarenlang. Ik weet wel, dat het voor een krachtig man als

jij bent, alles behalve aangenaam is, geld ter leen te moeten vragen, maar — denk aan je oude moeder en zet je trots van je af. Je kunt nu eenmaal niet iederen avond een beurs van vijfhonderd pond Sterling winnen. Komaan, laten wij maar aanstonds aan de zaak een einde maken — ik weet zeker dat Lord Aberdeen zal helpen!

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VII.

Waarin ieder zijn deel krijgt.

De beide vrienden hadden een huurauto genomen en geen twintig minuten later stonden zij tegenover Raffles, wel een weinig verwonderd over dit late bezoek, maar toch aanstonds bereid de beide vrienden te ontvangen.

Jack zette in enkele woorden helder en duidelijk de zaak uiteen en liet ook niet na van het begin tot einde het geheele voorval mede te deelen, dat zich zooeven in zijn huis had afgespeeld en waarbij Dick zoo te rechter tijd handdelend was opgetreden.

Raffles had toegelisterd, zonder den jongen man een enkele maal in de rede te vallen en toen Jack zweeg, vroeg Raffles:

— Hoeveel moet die man van u hebben, mijnheer Dick?

— Ruim achthonderd pond Sterling, Mylord! In mijn omstandigheden een zeer hoog bedrag, antwoordde de mismaakte.

— Van welken aard is de vordering?

— Eenvoudig wissels, Mylord!

— Waarom hebt gij die onderteekend?

— Om zodoende schulden van mijn vader af te kunnen doen!

— Was uw vader dan geld schuldig aan Harold Carson?

— Niet aan hem, maar aan zijn vader! De vordering ging natuurlijk op den jongen Carson over.

— Als gij eenvoudig weigert te betalen, kan die Carson u dan voor den rechter brengen?

— Zonder eenigen twijfel! Ik zelf ondertee-

kende de wissels en eigenlijk zijn de vervaldagen al verstreken! Ze zijn reeds een paar malen geprolongeed, al is het waar, dat ik een klein gedeelte van de schuld heb kunnen afbetalen.

— Dat is voldoende, waarde Dick! zeide Raffles. Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald, nam er achthonderd pond in bankbiljetten uit, stelde deze aan den jongen man ter hand en zeide:

— Ziedaar! Op deze wijze komt gij het gemakkelijkst van dien schelm af!

Maar in zichzelf voegde Raffles er aan toe:

— Maar wij hebben nog een appeltje met elkander te schillen, mijnheer Carson.

Dick had het geld eenigszins aarzelend aangenomen en zeide toen:

— Ik weet niet hoe ik u zal moeten bedanken, Mylord — maar welke zekerheid verschaft gij u nu, dat ik het geld zal moeten terugbetalen?

— De overtuiging dat gij een eerlijk man zijt, is voor mij meer dan voldoende! antwoordde Raffles.

— Moet ik dan geen schuldbewijs voor u teekenen?

— Dat is onnoodig! Het zou u slechts een gevoel van afhandelbaarheid geven, van onrust, en dan zou het u moeilijk maken "geregeld te arbeiden. Zeg mij eens, waarde Andrews — gij zijt immers mechanicien?

— Ik was het, Mylord — maar meer voor tijdverdrijf!

— Hij is een zeer kundig werkmans, Mylord, daarvoor durf ik instaan! riep Jack uit.

— Dan kan ik ook niet inzien, waarom gij uw kundigheden niet zoudt aanwenden! hernam Raffles.

— Ik heb mij al eenige malen gepresenteerd — niemand neemt mij aan, ten eerste omdat ik geen getuigschriften heb, ten tweede omdat ik nog nooit in de praktijk werkzaam ben geweest en ten derde omdat ik zoo afschuwelijk leelijk ben. Een patroon verzekerde, dat al zijn machines van schrik zouden stilstaan, wanneer ik maar een voet in zijn werkplaats zette!

— Vertel mij eens — gelooft gij, dat gij Londen voor een paar weken zoudt kunnen verlaten? hernam Raffles weder na even te hebben nagedacht.

— Londen verlaten, Mylord! zeide Dick Andrews verwonderd. Het zou natuurlijk wel gaan, maar waarom zou ik dat moeten doen?

— Omdat ik een klein plannetje met u heb — dat echter voorloopig nog geheim moet blijven! Ik verwacht u morgenochtend om half tien hier bij mij, waarde Dick en dan zult gij vernemen, waarheen ik u denk te zenden — natuurlijk veronderstellende dat gij mijn plannen goedkeurt!

Dick scheen nog even te aarzelen en wendde zich toen plotseling tot Jack met de vraag:

— Zul je Grace goed beschermen, Jack?

— Maak je maar niet ongerust — ik zal haar 's avonds nooit meer alleen laten! Ik wist ook niet dat moeder eensklaps bij haar zieke zuster zou worden gehaald en nog veel minder dat die schurk Carson toevallig juist vanavond zijn opwachting zou komen maken. Misschien heeft de ellendeling wel gezien, dat moeder en ik het huis verlieten!

— Dan neem ik gaarne uw aanbod aan, Mylord, wat het ook moge zijn! riep de mismaakte uit. Ik weet dat gij belang stelt in menschen als ik en ik stel het grootste vertrouwen in u!

— Dat blijft dan afgesproken! Gij betaalt zoo spoedig mogelijk uw schuldeischers en dan komt gij bij mij! Ik zal u in ieder geval tot aan het uur van den lunch wachten! Neen — bedank mij niet, dit alles heeft immers niets te beteekenen! En nu zult gij mij toestaan, waarde Dick, nog een paar woorden met uw vriend Jack te wisselen, nietwaar?

Onmiddellijk trok Dick zich bescheiden in den versten hoek van het groote werkvertrek terug en begon daar wat in tijdschriften te bladeren.

Raffles nam Jack terzijde en vroeg op zachten toon:

— Gij hebt mij dezer dagen gesproken over de liefde van uw vriend voor uw zuster! Zeg mij eens eerlijk of gij gelooft, dat hij eenige kans op wederliefde heeft!

— Tot op dezen avond heb ik het betwijfeld! antwoordde de jonge man. Ik heb het steeds betreurd — en toch — ik moest altijd bedenken, dat mijn zuster nog maar een jong ding is, levenslustig en zelve heel mooi! Maar vanavond, toen ik binnenkwam, juist nadat Dick dien schelm van een Carson de deur had uitgeworpen — toen gedroeg Grace zich, alsof — — hoe moet ik het zeggen — — nu, het voorgevallene scheen grooten indruk op haar te hebben gemaakt en al gevoelt zij op dit oogenblik nog geen ware liefde voor Dick — het is toch in ieder geval heel wat meer dan vriendschap!

— Des te beter! zeide Raffles glimlachend. Het verheugt mij, dat ik dat hoor! Want alles welbeschouwd zetelt de adel van den mensch niet in zijn neus, of in zijn fraai gevormde ooren, maar in zijn hart! Liefde die let op uiterlijk schoon — dat is in zeer veel gevallen de ware liefde niet! En nu zult gij wel verlangen, met elkander over deze zaak te praten!

Hij wenkte Dick naderbij en zeide, terwijl hij hem de hand toestak:

— Tot morgen, mijn waarde Dick! Ik reken stellig op u!

Den volgenden dag omstreeks twee uur in den middag vertrok Dick Andrews naar een bestemming, welke alleen zijn moeder kende, vergezeld door Charly Brand.

Omstreeks negen uur in den avond keerde Charly alleen naar Londen terug en reed dadelijk naar het huis in de Regentstreet, waar hij verslag uitbracht aan Raffles.

Deze hoorde hem tot het einde aan en vroeg toen:

— Heb je zijn pension vooruit betaald?

— Voor drie weken, volgens jouw opgaaf!

— Hoe was zijn stemming?

— Die van een kleinen jongen met het vooruitzicht op een schitterende Kerstmis!

— Zooveel te beter! Dan zullen wij thans de stemming van iemand anders eens een weinig gaan bederven. Ik heb den geheelen dag besteed om het huis eens goed op te nemen, en ik denk dat het op rolletjes zal loopen!

— Je blijft dus bij je plan?

— Zonder eenigen twijfel! Carson verdient het ten volle, gestraft te worden voor zijn hardheid jegens iemand, die de schulden van zijn vader overneemt, en voor de wijze waarop hij het geld verspilt. Lieve hemel, ik gevoel mij zelf als een knaap, die aan den vooravond van het groote feest staat.

— Weet je iets omtrent zijn brandkast?

— Een heel gewoon meubel, niet zeer nieuw naar het schijnt, en zeker niet moeilijk te openen!

— Hoe staat het met de bedienden?

— Hij heeft er twee, en die slapen in huis, maar in een anderen vleugel, en van hen zullen wij geen last hebben, daarvoor hoef je niet bang te zijn.

— Hoe staat het met de gewoonten van Carson?

— Die zijn helaas tamelijk ongeregeld. En ik weet volstrekt niet of wij hem al of niet zullen thuis vinden. Nu eens komt hij om elf uur thuis met een paar vrienden, om met hen tot vroeg in den morgen te kaarten en te drinken, soms komt hij pas om een uur of drie thuis, maar ook wel eens in het geheel niet! Wij zullen dus eenigzins voorzichtig moeten zijn!

— Is alles gereed?

— Alles! Het is nu echter nog te vroeg. Wij zullen eerst nog een paar bedrijven van De Koopman van Venetië gaan zien. Er moet een uitstekende, nieuw Portia ontdekt zijn.

Charly verwisselde haastig zijn reiscostuum voor den rok en de beide vrienden begaven zich naar het Garrick Theater, waar zij het laatste gedeelte van de voorstelling van De Koopman van Venetië bijwoonden.

Het was bij twaalven, alvorens zij naar het huis in de Regentstreet terugkeerden. En na een zeer eenvoudig souper te hebben gebruikt, verlieten beiden het huis dadelijk weder aan de tuinzijde, door een kleine deur, die uitkwam in een stille zijstraat, waar zich nooit een levende ziel vertoonde. Zij hadden hun lange regenmantels om, en daaronder droeg Charly een klein thans nog leeg valies, terwijl Raffles zich voorzien had van een lederen etui, waarin hij zijn fijne werktuigen placht mede te nemen.

Het huis, waarvan Carson een geheele verdieping bewoonde, was gelegen in Harrow Street op een hoek van een breede zijstraat en Raffles had steeds een voorliefde voor hoekhuizen gehad, en het liefst waren hem huizen, die in het geheel geen burens hadden en rondom door een tuin omgeven waren.

Zwijgend, slechts zelden een opmerking wisselend, legden de beide mannen den afstand af.

De Harrowstreet is in een deftige wijk gelegen, en daar de Londenaren er niet van houden, laat naar bed te gaan, was het hier reeds zeer stil.

Slechts nu en dan reed in snelle vaart een huurauto of een eigen wagen voorbij.

Voorbijgangers waren er zoogoed als in het geheel niet te zien, en heel in de verte klonk de regelmatige stap van een agent van politie.

— Wij moeten die zijstraat in! zeide Raffles op zachten toon, zoodra de twee vrienden het groote huis genaderd waren. Daar is een niet zeer hooge tuinmuur, waarover wij gemakkelijk zullen kunnen heenklimmen. De achterzijde van een huis is meestal de zwakste plek — iedereen gelooft, dat hij daar het best beschermd wordt door zijn burens!

Zij gingen snel de zijstraat in, en bereikten den muur.

De muur had een soort dak met een scherpen rand, maar voor twee volleerde acrobaten leverde deze omstandigheid slechts een gering bezwaar op.

Charly zette zich ruggelings tegen den muur, en Raffles klom vlug als een aap op de schouders van den jongen man, ging schrijlings op den muur zitten, en trok vlug Charly naar zich toe.

Een seconde later lieten zij zich aan den anderen kant van den muur weder vallen.

Het was zeer donker in den tuin, die zich achter het huis uitstrekte, maar de oogen van Raffles hadden de eigenaardigheid, dat zij, even als die van de katten, in het duister konden zien.

Hij nam Charly, die minder overvloedig door de natuur bedeed was, bij de hand en voerde hem met zich mede langs een der smalle tuinpaden, naar een raam van een vertrek gelijkvloers, waarvoor hij bleef stilstaan.

— Dit is een bediendenkamer! fluisterde Raffles zachtjes. Als wij daar eenmaal binnen zijn, zal de rest wel vanzelf gaan.

Hij had de hand in den zak gestoken en het volgende oogenblik klonk een geluid, alsof er voorzichtig en langzaam een stuk zijde gescheurd werd — het was de diamant, die door het glas sneed.

Een oogenblik later stond de ruit tegen den muur.

Raffles stak de hand door de opening en behoefde niets meer te doen, dan de kruk van de spanjelet om te draaien, waarmede het dubbele raam gesloten werd.

Volgens zijn gewoonte bleef hij eenige minuten onbewegelijk staan, teneinde zich te overtuigen, dat men daar binnen geen enkel verdacht geluid had kunnen hooren. En daarop stapte hij eenvoudig naar binnen, op den voet gevolgd door Charly Brand.

Ook hier was het zoo donker, dat Raffles Charly moest leiden. Hij bracht hem naar de deur, opende deze behoedzaam en nu stonden beiden in een vrij breede gang, die het huis van voor tot achter scheen te doorsnijden.

In het midden van deze gang ongeveer begon de trap ten gebruike van het dienstpersoneel.

Na opnieuw eenigen tijd te hebben geluisterd deed Raffles zijn zaklantaarn opgloeien en bij het licht daarvan beklommen de twee mannen volkomen onhoorbaar de trap tot aan de tweede verdieping.

Zij stonden nu op een klein portaal.

Hierop kwamen links en rechts gangen uit en een daarvan sloeg Raffles in met de zekerheid van een man, die daar al jaren lang zou hebben gewoond.

Hij had zijn zaklantaarn getemperd tot een klein lichtje, hetwelk de voorwerpen slechts flauwtjes deed onderscheiden en bukte zich nu, om door het sleutelgat van een deur te kijken.

Zoo bleef hij een oogenblik staan en toen draaide hij voorzichtig de kruk van de deur om, keek naar binnen en fluisterde:

— Onze nachtbraker is nog niet thuis. Ik wist het ook wel — hij slaapt altijd met licht en het is hier stikdonker, zooals je ziet!

Hij deed even het licht van zijn lantaarn op het groote bed vallen, dat keurig was opgemaakt.

Toen deed hij de deur weer dicht en bleef even besluiteloos staan.

— Hij zal toch niet in zijn werkkamer zijn? opperde Charly op fluisterenden toon.

— Carson werken — om twee uur in den nacht? Dat klinkt niet erg waarschijnlijk! Kom spoedig mee!

De twee mannen gingen verder, Raffles vooraan.

Voor een andere deur stond hij stil, bond zich het zijden masker voor het gelaat, welk voorbeeld door Charly gevolgd werd en een oogenblik later hadden de loopers hun werk gedaan en konden de twee mannen het vertrek binnentreden, waar de brandkast stond.

— Jij de schrijftafel — ik de kast! zeide Raffles kortaf. Denk erom dat binnen een uur alles moet zijn afgelopen.

Raffles had de gangdeur weder gesloten en zocht naar een grendel, die er echter niet was.

Bij gebrek aan beter schoof hij een paar stoelen voor de deur, die naar binnen openging.

Hij had mantel en rok uitgetrokken, stak een cigarette aan, bekeek de brandkast eens, haalde minachtend de schouders op en zette zich aan het werk.

Uit de kleine tasch, welke hij bij zich had, nam hij een kleinen stalen cylinder, waarin zuurstof onder zeer hooge drukking was saamgeperst. Hij bevestigde een korte, gewapende gumslang aan het ventiel en maakte aan het einde van deze slang een soort reservoir vast, dat er uitzag als een tennisbal, maar dat van staal vervaardigd was, schroefde een dop los en liet voorzichtig uit een goed gekurkt fleschje eenig sneeuw wit poeder in dit reservoir vallen, dat voor de helft met water gevuld scheen te zijn, waarin het poeder zich oploste.

Raffles wachtte even, nadat hij een kraan had geopend, totdat het gas zich gevormd had en stak het uitstroomende gas met een lucifer aan.

Met een zacht sissend geluid scheen een straal vuur uit het toestel te spuiten, eerst donkerrood, daarna lichtrood, rose, om tenslotte over te gaan in een prachtig smaragd groen, hetwelk echter op zijn beurt plaats maakte voor geel, dat snel lichter en daarop zoo verblindend wit werd, dat Raffles zich moest voorzien van een beschermenden bril met bijna zwarte glazen.

Hij vatte den greep van het toestel, die van een warmte werende stof was gemaakt en richtte de steekvlam tegen het midden van de kastdeur.

De hitte werd steeds grooter en bedroeg na enkele minuten eenige duizenden graden.

In het staal begon zich een soort kuil te vormen, die snel dieper werd — en toen droop in groote druppels het smeltende staal langs den wand van de kast...

Een half uur verstreek — en steeds dieper brak de steekvlam in de deur door, totdat Raffles er een gat in gesmolten had van bijna twee vierkante decimeters.

Aanstands doofde hij het thermiettoestel en koelde het staal zoo snel mogelijk af door er uit een sproeier olie tegen te spuiten.

Hij beschermde zijn hand met een dikken lederen handschoen, waarvan de kap tot aan den elleboog reikte, stak dien in de kast en begon alles wat binnen zijn bereik viel door de opening naar buiten te halen — doosjes met kostbare siera-

den, effecten, bankbiljetten, schuldbekentenissen, wissels, aandelen in groote maatschappijen en goudgeld.

Charly intusschen had zich onledig gehouden met het kolossale schrijfbureau en zijn vaardige vingers hadden al spoedig de laden weten te openen en deze grondig doorzocht.

— Kom maar eens hier met de tasch! fluisterde Raffles. Ik geloof dat de buit meevalt! Hier is het goud — dit zijn de bankbiljetten, — hier zijn doozen met gouden ringen, diamanten en ander fraais — en hier hebben wij een pak schuldbewijzen! Ik neem ze mee, ik zal ze eens onderzoeken, ik zal nagaan, onder welke omstandigheden die schuldbekentenissen geteekend zijn — en die van de arme drommels zal ik verbranden! Hoe staat het met de schrijftafel? Heb je er iets van beteekenis in gevonden?

— Geen geld hoegenaamd — maar toch wel iets, waarin je belang zult stellen! De vader van onzen vriend Carson schijnt een schurk in optima forma te zijn geweest, die op allerlei slinksche wijzen geld uit de zakken van zijn medemenschen wist te troggelen! En mijnheer zijn zoon heeft de zaak op denzelfden voet voortgezet! Volgens de papieren, die ik zooeven heb doorgelezen, was de vader van Andrews bij zijn dood reeds niets meer schuldig, en die onnoozele Dick heeft maar steeds geld betaald, waarop die bandiet van een Carson volstrekt geen recht had! Hier is een aantekenboekje, en daar zijn de schuldbekentenissen, waaruit een en ander duidelijk blijkt! Raffles had het boekje aangenomen, bladerde er even in en liet het in zijn zak glijden.

Maar plotseling spitste hij de ooren.

Hij had voetstappen op de trap gehoord.

Snel duwde hij Charly de tasch met den buit in de handen, schoot zijn rok weder aan, sloeg zijn regenmantel om en greep zijn eigen instrumententasch.

Zijn grijze oogen flonkerden door de gaten in het masker.

Hij had het licht van zijn lantaarn gedoofd en in de duisternis stonden beide mannen onbeweegelijk te luisteren.

De voetstappen kwamen naderbij.

En toen werd er een hand op de kruk van de deur gelegd — de stoelen schoven over het tapijt en rolden met een bonzend geluid om.

En op hetzelfde oogenblik baadde het vertrek in licht, — en daar stond Harold Carson, met

de linkerhand nog op de schakelaar, een weinig versuft — en blijkbaar zeer beschonken.

Hij staarde met een onnoozel glimlachje van den een naar den ander.

Toen hakte hij met een idioot lachje:

— Bonsoir heeren! Wat verschaft mij de-hik-het genoeg? Ga zitten en laat ik u niet storen!

Hij wankelde zelf binnen, struikelde bijna over een der omgevallen stoelen, krabbelde met moeite weder overeind en plofte op een sofa neder.

— Hij is ver heen! zeide Charly, met minachting in zijn stem.

— Des te beter! Dat spaart ons de moeite, den schoft onschadelijk te moeten maken! her-nam Raffles. Maar laten wij ons niet langer ophouden dan volstrekt noodzakelijk is, dat geweld met de stoelen kon de bedienden wel eens hebben doen ontwaken!

De volgende seconde zou dit vermoeden bevestigen.

Want in de deuropening verscheen een man met grijze bakkebaarden, de oogen dik van slaap, gekleed in hemd en broek en op bloote voeten, die met open mond van verbazing naar de groep keek.

Carson had hem in het oog gekregen en beval hem met een dikke tong:

— Whisky Soda, Grey! Veel Whisky Soda! Ik heb twee heeren op bezoek. Zij komen zeker van een gemaskerd bal, hi, hi!

Maar de bediende was nuchter, al had hij slaap en hij begreep aanstonds dat er met die bezoekers niet te spotten viel!

Hij had in hun handen het glinsteren van twee revolverloopen gezien en met een schuwen blik keek hij naar de vernielde deur van de brandkast, waarin een groot gat gaapte,

— Heb je mij niet verstaan, Grey? lalde de dronkaard. Breng sigaren en Whisky Soda! Wat sta je daar als een gek te kijken, man! En waarom zwaai je zoo? Waarom sta je niet stil?

Hij deed moeite om op te staan en voegde er op strengen toon aan toe:

— Ik hoop toch niet dat je dronken bent, Grey?

Maar Raffles maakte een einde aan het tooneeltje.

Hij wierp den dronkaard een blik vol minachting toe en zeide tot den bediende:

— Kom hier, man! Dichter bij! Er zal je geen kwaad geschieden, tenzij je je zoudt durven ver-

zetten. Zoo, ga daar nu zitten, in dien hoek. En let nu even op. Ik neem dit knipschaartje en zooals je ziet, knip ik er den telefoondraad mee door, een zeer eenvoudig middel om te beletten, dat je den naasten politiepost opbelt!

Hierop trad Raffles op Carson toe en beval kortaf:

— Sleutelbos!

— Wat wou je daarmee doen, mijnheer de gemaskerde? vroeg Carson met een vermoeid lachje.

— Praat niet zooveel en geef mij de sleutels, hernam Raffles.

Met onbestuurde gebaren begon Carson langzaam en schijnbaar met de grootste inspanning naar zijn sleutels te zoeken.

Ongeduldig rukte Raffles hem overeind, stak de handen in zijn zakken en had spoedig den sleutelbos en daarin den sleutel van de werk-kamer gevonden.

Hij wendde zich weder tot Grey, die doodsbleek in zijn hoekje was blijven zitten en hernam:

— Ik zal genoodzaakt zijn, je op te sluiten, vriend. Je zult natuurlijk aanstonds het raam open doen om te gaan schreeuwen en dat zou ik gaarne beletten. Mijn vriend zal dus zoo goed zijn, even je handen op je rug te binden en je te knevelen!

Charly, die het bevel wel verwacht had, stond reeds gereed met prop en doek en een oogenblik later waren de handen van den bediende op den rug gebonden en was het schreeuwen hem belet.

Raffles had zich reeds naar de deur begeven, keerde zich dan nog eens om en zeide toen:

— Het helpt niet of ik het tegen je meester zeg, vriend Grey, want de schurk is te dronken om iets te kunnen bevatten. Zeg hem dus morgen, als hij zijn roes heeft uitgeslapen, dat John Raffles bij hem op bezoek is geweest en zich het onwaardeerbare genoeg heeft verschaft, zijn brandkast geheel ledig te halen!

En daarop werd de deur zachtjes gesloten, de sleutel draaide rond in het slot en Raffles en Charly ijlden de trap af.

Zij bereikten de gang weder, gingen door het dienstvertrek en klommen uit het raam, dat nog altijd open stond.

Zij vlogen door den donkeren tuin, bleven aan den voet van den muur even wachten en toen zij niets verdachts hoorden, klom Raffles opnieuw op de schouders van Charly, stak voor-

zichtig het hoofd over den muur, wipte toen op den rand, trok Charly naar zich toe en een oogenblik later bevonden de twee vrienden zich in de zijstraat.

Zij hadden snel hun maskers weder afgedaan en verwijderden zich, zonder zich in het minst te overhaasten.

Honderd meter van het huis verwijderd hoorden zij ramen opengaan en een luide stem, die om hulp riep. Grey had zich blijkbaar reeds weten te bevrijden!

Maar een paar minuten later reeds troffen de twee vrienden een huurauto aan, die hen naar den hoek van Oxfordstreet en Regentstreet bracht en van dit oogenblik af konden zij zich veilig gevoelen.

Toen Raffles een half uur later den buit schifte, bleek het, dat hij Carson bijna 25000 pond sterling armer had gemaakt....

Er verliepen weken en in dien tijd beleefde Raffles heel wat, ver van de hoofdstad verwijderd.

De politie had eenige dagen gezocht naar John Raffles — en toen had de hoofdinspecteur Baxter zuchtend dezen inbraak moeten toevoegen aan de lijst van ongestrafte misdaden, waarin de Grootte Onbekende de hand had gehad.

De brandkast was met geen vinger aangeraakt en er waren dus ook geen vingerafdrukken de inbrekers hadden schoeisel gedragen, dat blijkbaar met opzet veel te groot was, zij hadden letterlijk niets achtergelaten, kortom, men kon evengoed zoeken naar een naald in een hooiberg, als naar John Raffles.

Carson had dit alles schuimbekkend van woede op de club verhaald, onder meer aan Lord William Aberdeen en de man besepte niet en zou het ook nooit beseffen, dat hij sprak tegen dengene, die hem bedrogen had.

Het was laat in den middag van een verrukkelijken dag, toen Raffles zich liet aandienen bij den jongen ingenieur, Jack Carington, wien hij nog menige bestelling had weten te verschaffen.

De jonge man ontving hem met groote hartelijkheid, maar Raffles weerde hem zachtjes af met de woorden:

— Het doet mij veel genoeg dat ik je zie, mijn waarde Jack, maar eerlijk gezegd is het mij thans om je zuster te doen! Zij is, hoop ik, thuis?

— Zeker, Mylord! antwoordde Jack, een weinig verbaasd.

— Vertel mij eens — hoe denkt zij nu over Dick Andrews? Geloofst gij dat zij hem mist?

— Zij spreekt heel vaak over hem, Mylord — zij is stiller dan vroeger, zij vraagt telkens wanneer hij terugkeert — en zij heeft een dagboek aangelegd!

— Dat laatste vooral is een heel gunstig verschijnsel! zeide Raffles glimlachend. Maar — daar is miss Grace zelve!

Het jonge meisje had waarschijnlijk de laatste woorden gehoord, want op haar lief gezichtje lag een diepe bloes uitgespreid, toen zij op Raffles toekwam, om hem de hand te reiken.

Deze keek haar even aandachtig en met een wonderlijk zachten glans in zijn grijze oogen, in het lieve gelaat en zeide toen:

— Miss Grace, ik ben mij langzamerhand gaan beschouwen als een weinig tot de familie behoorend en daaraan ontleen ik het recht om u te vragen, om u iets te vragen dat voor twee personen van groot belang is! Dick is teruggekeerd en hij heeft mij opgedragen, u de groote vraag te stellen: Zoudt gij hem verhooren, als hij u tot zijn vrouw vroeg en als ik u verzeker, dat ik hem een behoorlijke betrekking kan verschaffen?

Het meisje boog het hoofd en antwoordde toen nauwelijks hoorbaar:

— Ja!

— Ondanks zijn leelijkheid? drong Raffles aan.

— Ondanks alles!

— Gij weet het heel zeker?

— Ik heb hem lief! zeide Grace, eenvoudig en terwijl zij Raffles met haar heldere oogen aankeek.

Deze trad naar de deur, waarachter een onderdrukte kreet van innige vreugde en zegepraal had geklonken.

— Kom binnen, waarde Dick — en ga het antwoord maar zelf halen!

Dick Andrews trad binnen — en met een schreeuw van verbazing en geluk deinsde Grace achteruit, de kleine handen op het hart gedrukt.

Want daar stond een geheel ander man — zeker nog niet volkomen schoon, maar met een gelaat, hetwelk door de kunst der Schotsche geneesheeren geheel veranderd was.

— Beval ik je zoo nogal, vroeg Dick met een verlegen lachje, ik heb een neus, ik heb een kaak, ik heb een volle wang — het is wel niet allemaal van mij, maar het is toch beter dan vroeger, nietwaar? Dat hebben wij alles aan Lord Aberdeen te danken. Nu, wat is je meening, meisje?

Het antwoord van Grace was even duidelijk als afdoende, al sprak zij ook geen woord. Zij snelde op Dick toe, met een juichkreet, hing zich aan zijn hals en streelde hem zachtjes over het volle, donkere haar.

En de twee mannen, Raffles en Jack hadden het plotseling bijzonder druk met de bestudeering van een schetsteekening.

De volgende aflevering (No. 454) bevat:

De Schotsche Treinroovers.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHE TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885